

KNJIGA 33

KOLEKCIJA DRINJANIN

http://www.safaric-safaric.si/zds@@@/zds_ndh_drinjanin/2023-00_General_Drinjanin.htm

<http://www.hrhb.info/showthread.php?t=6983&page=1>

<http://www.hrhb.info/showthread.php?t=5135&page=33>

Tko je Maks Luburić, General Drinjanin?

Prikaz rezultata str. 641/872

Tema: Tko je Maks Luburić, General Drinjanin?

18-09-2015 16:12#641

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

UPOZORENJE U POGLEDU STANKA ČERKEZA

Obrana br. 26 - 1965.

Slučaj: Stanko Čerkez od Širokog Brijega (1965)

Obavješćuju nas pojedini Područni Zapovjednici, da neki mladi ljudi, posebno Hercegovci, dobivaju iz New Yorka od Stanka Čerkeza pisma, okružnice, pozive na vojničku organizaciju i ujedno fotokopije nekih imenovanja itd.

Isti se vrlo često služi imenima hrvatskog ministra Artukovića i generala Drinjanina, koji da tobože odobravaju njegov rad. Ovim kategorički tvrdimo, da sa radom Čerkeza nema nikakve veze ni jedna ustanova Otpora, a ovlaštteni smo izjaviti da nema niti Dr. A. Artuković, te je prema tome isti nedozvoljeno upotrijebio imena poznatih rodoljuba, kako bi lakše mogao djelovati.

Činjenica da je Stanko Čerkez nekada pripadao KRUGU PRIJATELJA DRINE, kao obični član, te da je posjetio na svojim putovanjima mnoge hrvatske istaknute ljude, mogla bi dovesti u pitanje mnoge, posebno mlade i neiskusne mladiće, koji bi se dali organizirati za akcije i stradati bez koristi i prije vremena, prisiljeni smo upozoriti te mlade ljude na osobu Stanka Čerkeza.

Svi oni koji poznaju osobno Čerkeza ili su analizirali njegove akte i korespondencije dolaze do zaključka da je duševno poremećen (**zbog ljubavi radi Hrvatske, mo**) mladić, i da je zapravo žrtva svega onoga što je u svojoj najranijoj mladosti proživio u patničkoj Hercegovini. On, dakle, mjesto borbe treba njegu, i mjesto pristaša treba liječnike. Bolno je o tome pisati, ali postoji vrlo temeljita sumnja, da će UDBA iskoristiti njegovo stanje i u njegovu okolicu poslati "pristaše" dobro izvježbane i spremljene agente, (**poput Ilije Stanića iduće godine, 1966., kojeg je Udba poslala na generala, mo**) a ovi će onda prevariti neuke i neiskusne mladiće, koji zaista žele ići u borbu i dati svoj obol kao hrvatski vojnici.

Čerkez je bio sa američkim pasošom u Španjolskoj, Grčkoj, Austriji, Njemačkoj, Italiji, te je išao i u Jugoslavije, gdje je bio uhićen, ispitivan o svojim "akcijama" i navodno da je pobjegao. (**Pričalo se je da ga je uhapsio u Širokom Brijegu ili okolici istoga Stipe Grizelj, jedan od glavnih mostarskih**

Udbaša i kruto mučio i ispitivao, mo)

Mi vjerujemo u hrvatsko poštenje Stanka Čerkeza, ali ne vjerujemo u njegov kapacitet ni da vodi sam sebe, a kamoli druge. Neka ovi redci budu prihvaćeni od mladi ljudi, kako za godinu dana i opet ne bi grupa mladih ljudi stajala pod vješalama (za sigurno general misli na devetorku Oblak/Tolić grupu koja je iz Australije u lipnju 1963. godine upala u Jugoslaviju za dizanje ustanka, mo) a strani svijet i naš narod dolazio do zaključka, da su Hrvati izgubili svaki smisao ne samo za stvarnost, konspiraciju i borbu, nego i za život.

Za Zapovjedni Skup Otpora: general Drinjanin.

20-09-2015 13:42#642

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

POGLAVNIKOVU KNJIGU NEMAM

(Ovo pismo se nalazi u knjigi "**PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA**" na stranici 952/953, mo)

general DRINJANIN

23.IX.1968.

Dragi Ratko !

U prvom redu da si mi živ i zdrav, kao i Lenka (Ratkova supruga, mo) i svi oko Tebe. Bio sam desetak dana u Madridu, i čim mognem napraviti ću okr. pismo užima o onom, što ne može u novine. Htio bi samo da ti otpišem na pisma odnosno upite.

Prije nego zaboravim : pošalju vrpcu moju (radi se o vrpici, povijesnom govoru o Desetom Travnju Hrvatima Toronta 1968., mo) Brbiću na adresu : S. Brbich, 51. Swell Str., E. FREMANTLE, W.A., 6158. AUSTRALIA.

On izgleda može napraviti kopiju, pa može to i vratit ako ti hoćeš imati, i može za svoje napraviti više kopija, pa i za Argentinu. Budi dobar, pa to učini, da ne moram iznova to praviti.

Javili su mi u pogledu Draganovića, što se sve podudara, da neće biti procesa, da će dobiti župu, i svakako da je u njihovim rukama, a da će Crkva svjedočiti, da je slobodan. Tu ništa napraviti ne može, ako nećemo dokazivati da je veći ustaša od nas i da je Crkva u službi Beograda i Moskve, a to ne možemo. Da se šutjeti, odnosno ne istrčavati pred rudo, a pisao sam Eriću isto, da iziđu iz Odbora, i da ne uzimaju učešća u "obrani", jer sve je to lov za dolare sa strane Ilinić (Milan Ilinić koji je živio u Njemačkoj i djelovao kao novinar za emigraciju, mo.) i drugova, kojima se hoće putovanja po Dunjaluku za račun drugih. Tu talijanski advokati ništa ne mogu, nego odnijeti tisuće dolara. Neću govoriti o drugim slučajevima, ali znaš da je bilo svega u pogledu novca Mehlema. (radi se o pothvatu tridesetak Hrvata na jugoslavensku trgovačku misiju u Mehlemu 1962., mo). Nu o tome bolje ne govoriti.

Hvala ti na posjeti našem dobrom Rudiju. Tek kada čovjek ima belaja osjeti se što znači imati

prijatelja. Pisao sam mu iz Madrida, dva puta, i nakon povratka opširno o svemu. Danas sam pisao i još nekima, a svakako Tebi i Vladeku, a čim mognem, o ostalom napisati ću.

Veseli me da si bio kod mog kuma Precele i da će knjiga brzo van, iako on veli da ne ide još. On jadan radi, znam, ali ljudi brbljaju, predbacuju, i tko može usta začepiti. Nisu trebali obećati knjigu i dati tako neprijateljima, da laju da smo ili nesposobni i ne znamo ili nepošteni. Ja sam Ivanu rekao i tko stoji iza vijesti. Intelektualci su često jalni jedan drugome na uspjehu, kao mlade snaše.

Zahvalio sam ti na rješenju za onaj prinos, da ne moram opet iznova pisati. Dobro je to da im dadeš Bon, i u redu.

Poglavnikovu knjigu nemam, (radi se o knjigi **DOŽIVLJAJI** koju je izdala hrvatska naklada **DOMOVINA u Madridu, mo**), jer mi ju nisu poslali, a ja je kupiti neću, jer to su i tako priče iz djetinstva i za djecu, a ne riječi Vrhovnika za ljude i časnike. Ako imaš i pročitaš ju, pošalji mi tvoju, pa neka ju imamo.

Da, mladi Jelnek je bio u Španjolskoj i bili smo jedne večeri skupa. Ja sam mu pisao ćaći, ali mi nije odgovorio, a vidio sam da ni sina nije pomogao. Osjetio sam da je bio potišten kad se o ocu mu govorilo.

U pogledu hrvatskog izdanja Bleiburga, (radi se o knjizi na engleskom jeziku **OPERATION SLAUGHTERHOUSE**, mo), ja ću je izdati za 3 dolara 1000 stranica ako mi dadnu materijal. Možeš s tim računati, a nisam još o tome razgovarao sa kumom Ivom. (Ivan Prcela, pisac knjige, mo). Kad dođe Štef o cijelom tom problemu ćemo divaniti, a prije nego dođe razgovaraj i ti s njim, a za kasnije bum vidjeli, kada bi se sastali ovdje.

Ozbiljna stvar je to sa našim dugom Šegi. On istina ništa to ne spominje, a ja sam dao napraviti kod notara dokument, i uz potpis moj i patera Oltre, da je on vlasnik Linotipa. tj. jedne mašine za slivanje. (Ovdje se radi o Stipi Šegi iz Chicaga koji je posudio DRIPAPRESS-u svotu od nekoliko, 8 tisuća dolara za taj stroj Linotype. Tko je do sada pratio Pisma Maksa Luburića mogao je uočiti iz mnogih pisama, tu i tamo, spominjanje kupnje ovog stroja, mo) Mislili smo da bi došao ovamo, u kojem slučaju bi razgovarali. Nu da li će biti toliko Otporaša ili prijatelja, koji bi htjeli kupiti te dionice? To svakako kada dođe Štef, postaviti ćemo na dnevni red, naravno dogovoreno sa Stipom. Tebi kao i uvijek hvala na razumijevanju. Mi bez te tiskare ne bi ništa. Znali smo kao mali ljudi biti veliki i dali ideje, koje se dokazuju ispravnima. Nismo živjeli zabadava, nismo žrtvovali zabadava. To nam svatko priznaje. Mi znamo kako smo to mogli napraviti, i ja ti zahvaljujem na riječima i u pogledu razumijevanja za Stipu, i za budućnost. Sve ćemo riješiti, ali korak po korak. Još smo nakon toga kupili DVIJE MAŠINE, i plaćamo ih iz izvora redovnih, već preko polovice. Sve što smo dali tu je i sigurno, i vrijednost se povećava, a tu je i moralna vrijednost ideje i materijalna uložena novca.

Ne znam da li sam ti rekao da me je iznenadilo da je moje i tvoje kumče Žarko dao 50 dol. za tisak i izgleda da se aktivira. (Radi se o Žarku Bojčiću koji je bio član Otpora. Kasnije se s nekim **pririćio, najogunio se i napustio društvo, ogranak, prijatelje ...Da li je Žarko Bojčić bio generalov i Ratkin kum, ili je neko Žarka Bojčića dijete, to na znam, mo**). Naime znao sam da se kući, pa obitelj je tu, i počeci su svi teški. Pozdravi mi ga toplo i zahvali se.

Ono što ti je rekao taj popo iz Studenaca, vele i drugi, zato ne treba gubiti živce ako ponegdje neki popo padne o ofseit. Većina je dobra, a poneki će uvijek švrludati.

Sa Dabom smo razgovarali mnogo o svemu. Jesmo se i nasmijali, jer je duhovit čovjek, pa je o svemu bilo govora kao među pravom braćom. Istina pomalo smo zabrinuti radi troškova, a pred

bojazni da sve ne padne na Tvoja leđa. Njemu su ponešto pomogli tamo u USA, i imao je dosta novaca i za put do mene, ali ne znam kako si riješio pitanje karte i ne bi nitko htio da sam to plati. Pisao sam i Vladeku o tome. Nikica opet kao i prije, ni riječi.

Malo je bilo pozastalo sa Obranom, jer sam morao ići u Madrid, a od kuće nisu bili poslali potvrdu, pa je par dana bilo na željeznici. Poslao sam 400, a toliko ide i u Cleveland. ([ovdje se radi o pošiljkama novine Obrana, mo](#))

O mojim dojmovima i problemima pisati ću vam nekolicini skupa. Tek toliko da sam zadovoljan sa vijestima od kuće, da sam bio sa mnogo ljudi i da su svi optimisti bez obzira na vanjske događaje. Glavno je da vršimo svoju misiju i tu nam priznaju da smo na mjestu.

Toliko za ovaj čas. Grli te odani Ti Tvoj

general Drinjanin

21-09-2015 01:11#643

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

MUDRE IZREKE MAKSA LUBURIĆA

1 - Mi nismo došli na zapad zato da spašavamo naše glave. Mi smo te glave davno založili i samo čekamo priliku, da pošteno i korisno iskupimo naš zalog, kaže Vjekoslav Luburić.

2 - Dražu, Dedića, i sve srpske generale zvalo se generalima, a mene se zvalo „Luburićem, koji navodno u Madridu izdaje DRINU“, kaže general Drinjanin

3 - Milijuni letaka, brošura, knjiga i vijesti bačeno je u svijet sa ciljem, da se nas osramoti pred svijetom, da se naškodi imenu hrvatske emigracije. Pa je potrebno sve to i pratiti i nama poslati primjerke novina, letaka, knjiga, što kruže u domovini i emigraciji, kako bi mogli preko isto novina, knjiga, letaka ili radiopostaja slobodnog i prijateljskog svijeta, odgovoriti, piše general Drinjanin u Letku Hrvatskim Vojnicima.

4 - Sloboda se neće postići širenjem tiska, ali se neće postići, ako ne bude tiska, ako ne pripreмимо ljude za borbu i posebno ako ne pripreмимо svijet da shvati našu borbu..., piše general Drinjanin.

5 - Pogledajte „DRINU“. Ona je naše ogledalo. Slavimo Boga, častimo naše žive i mrtve, branimo svoje, držimo vjeru, koju je Zapad poljuljao u našem čovjeku. Vršimo jednu vitešku i plemenitu misiju i odgajamo protukomuniste. Nismo nikakva stranka, nemamo zakulisnih namjera, piše u jednoj Drini general Drinjanin.

6 - Da li si možete zamisliti što znači otpremiti 1500 'Drina' na sve strane svijeta, a mnoge od njih avionskom poštom, a da za tih 1500 'Drina' nećemo ni od koga dobiti ni jednog centa, piše general Drinjanin u svojim Oružnicama.

7 - Nitko, pa ni najveći pesimista neće moći reći da se nismo predstavili narodu i emigraciji sa zdravim idejama i sa vrećom punom novina, knjiga i Drina, piše general Drinjanin svojim uskim suradnicima.

8 - Ovi se citati nalaze u knjigi **"PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA"**

22-09-2015 15:23#644

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

PISMO PAVE GAGRE 28. svibnja 1954. generalu Drinjaninu.

Ti u našim očima sastojiš se iz dvije ličnosti. Jedna kao čovjek a druga kao gen. Drinjanin, hrv. revolucionarac. Kao čovjeku mi Tebi i Tvojim izabranici od srca čestitamo i želimo sve najbolje. Razumijemo Te i Tvoju želju, da si stвориš dom i vlastitu egzistenciju jer ovako se inače ne bi moglo mnogo dulje. Osobita će nam čast biti, da postanemo dvostruki kumovi.

No pitanje Tebe, kao Drinjanina strašno smo zabrinuti na daljnji rad kojeg smo skupa započeli i kojem smo barem do danas dali neko obilježje i karakter. Oko imena Drinjanin počelo se je izgrađivati pojam otpora, (Pavo Gagro iz Australije pišem pismo generalu Drinjaninu 28 svibnja 1954. i on tu već tada piše riječ OTPOR, umjesto ODPOR. Jer, ne zaboravimo, fonetički se u ovoj rečenici "D" izgovara kao "T". Mo. Otporaš.) vodstva jedne revolucionarne snage. Što de se sa svim tim dogoditi? Tko će uzeti Tvoje mjesto? Imali ga u opće, koji to mjesto će znati popuniti poput Tebe? Ja razumijem, da je hrvatski narod najzadnji, koji će svom zaslužnom borcu dati priznanje i počast ali mi to niti tražimo niti očekujemo. Ti si s Tvojim dosadašnjim životom i žrtvom za svoj narod zaista zaslužio, da se povučеш u mir i blagoslovljeni obiteljski život jer si cijelo vrijeme do sada sve slasti života odbacivao samo, da slobodnije možeš služiti svojoj domovini. Kao čovjek na Tvoju zadnju odluku imaš sto posto pravo, ali kao Drinjanin ---?

Misliš li Ti, da ćeš moći na sve događaje u svijetu a tičući se domovine gledati ravnodušnim okom jednog penzionera/? Je si li Ti siguran, da naša borba neće postati jednog dana kamen smutnje u Tvom braku? Pukne li puška u Tebi će uzavrijeti krv M.L. (Maks Luburića, mo. Otporaš.) i nitko živ te neće zaustaviti sve do Drine. Poslušaj Ti svog kuma, koji ima iskustva sa tri žive žene pa predoči svojoj miljenici sve što bi se moglo dogoditi. Nek udje u krug naše obitelji otvorenih očiju i nek Ti bude potpora u Tvom velikom zadatku, kojeg se tako lako ne odričeš. Za uzvrat, mi će mo je voljeti i cijeniti i biti joj zahvalni, da će svojom ljubavlju za Tebe i ona pružiti svoj dio u našoj gigantskoj borbi za oslobodjenje hrvatskog naroda. U ovakvom sporazumu vesela srca kliknut ćemo; živjeli nam mladenci!

23-09-2015 05:07#645

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

STARE RANE I NOVA GODINA (1) dio.

Iz pisma Maksa Luburića, generala Drinjanina od 20 prosinca 1951 godine Hrvatima u izbjeglištvu.

Piše: General DRINJANIN:

STARE RANE I NOVA GODINA

Svaki dobri gospodar pri završetku godine pravi bilansu svog godišnjeg rada, da bi tako lakše mogao napraviti plan za novu godinu.

Naši će politički planovi zavisiti o mnogobrojnim vanjskim snagama, uplivima i događajima. O tome će govoriti zvani i još više nezvani. Nu, ima jedno pitanje, o kome će malo tko govoriti, iako bi morali svi nešto reći i još više učiniti.

Radi se o našem najbolnijem pitanju: ratnim ozljeđenima i nemoćnicima. To pitanje je izvan okvira drugih snaga. Zavisi samo i jedino o nama, pa ga zato trebamo i sami riješiti svojim vlastitim snagama.

Ne govorim onima, koji su radi svoga stranačarskog uvjerenja u načelu protiv heroja našega rata. Govorim među nama, pa ćemo odmah prijeći na stvar; i iznijeti jednostavno problem kao jednu vojničku operaciju.

MI SMO PROTIV PROSJAČKE INTERVENCIJE TOGA PITANJA

Hrvatske Oružane Snage su oružani dio hrvatskoga naroda, koji služi za obranu Domovine, kako uglavnom svoje krvi, tako i ulogom umnih sposobnosti i materijalnih dobara. Zato je Domovina dužna brinuti se za te svoje sinove.

U borbi za Domovinu pali heroji ponos su i čast narodu. On ih pjeva u pjesmama i slavi u tradiciji, podiže im spomenike, odgaja podmladak u štovanju njihovih vrlina i viteštva. Brine se za siročad i nasljednike, favorizira ih u javnim službama i častima. Priređuju se vjerske, patriotske i vojničke manifestacije u čast palima za Domovinu. Sve civilizacije, svi režimi i sve epohe i na svim kontinentima, odavali su počast svojim mrtvima, posebno to čine vjernici Krista i Alaha.

Ratni ozljeđenici se nalaze između palih i zdravih. Imaju pravo na sve časti, koje se ukazuju palima, jer su padali i bivali ranjeni. Dali su sve i imaju pravo tražiti od Domovine sve. Nu, još su živi, iako su izgubili zdravlje, mladost, mnogi ruke, noge, vid; skoro svi zdravlje, a većina i svoje mile i drage, ognjišta i imetak. Na kraju su izgubili i svoju Domovinu i Državu, sredstva za obranu Domovine u rukama naroda. Time su izgubili i svoga zaštitnika i dužnika, (sada) kada bi ga **DVOSTRUKO TREBALI**.

Ratni ozljeđenici imaju svoja prava, jer su izvršili svoju dužnost. Zato govorimo o **NAŠIM DUŽNOSTIMA PREMA NJIMA**. Zato smo protiv rješenja tog pitanja na bazi prosjačenja, milosti i slučaja, kako bi mnogi, vjerujem i dobronamjerno, htjeli stvar riješiti.

U NAŠOJ SAVIJESTI JE NAŠA SNAGA

Nezavisna Država Hrvatska je bila najidealnije sredstvo u rukama hrvatskog naroda u obrani njegovih prava i u vršenju njegovih dužnosti. Mi smo bili jako ponosni, kada smo u Zagrebu gledali ratne i druge ozljeđenike u novim odorama, u dobrim domovima. Poglavnik je bdio nad njihovom sudbinom. Kada smo izgubili svoju Državu i bili okupirani po srbokomunistima, tisuće je ratnih

ozljeđenika bilo pobijeno po domovima i bolnicama. Ostatak se spasio i nalazi se u slobodnom svijetu, skupa s nama, drugim pripadnicima Hrvatskih Oružanih Snaga.

I kao što se smatramo obvezanima, našom savješću i položenom prisegom, kao pripadnici Hrvatskih Oružanih Snaga, tako i najbolji dio nas, naše ratne ozljeđenike smatra dijelom nas samih. Naša obveza je još samo pojačana činjenicom, da nam je Domovina zarobljena. Tako moramo smatrati još jačom i svoju obvezu prema njima, koji su sve dali Domovini i nama što je za uzor u pogledu vjernosti i vjere. Oni su izvršili svoju dužnost i zato su ratni ozljeđenici. Mi se spremamo izvršiti svoju dužnost i sutra možemo biti ratni ozljeđenici i nemoćnici.

Je li se ikada dogodilo u opkoljenoj tvrđavi, da je nekome bilo uskraćeno nešto, dok su drugi živjeli u izobilju? Da li je ikada naš hrvatski vojnik uskratio zadnji zalogaj kruha ili guralj vode svome drugu? Da li danas živimo u boljim prilikama i da li nismo dužni i sada slijedit taj viteški i plemeniti primjer? Ako ima dobra, i ima naše braće, koja su jučer bila spremna platiti glavom spašavanje jednog ranjenog druga, zar se može sumnjati, da smo dužni i danas spašavati svoje drugove u oružju, svoju pravu braću, od gladi i tuberkuloze, vlasti Tita i zime?

Za razliku od naših neprijatelja komunista, koji su potukli svoje vlastite ranjenike, da se riješe tereta, mi, koji smo vjernici Krista i Alaha, moramo i po vjerskim svojim uvjerenjima sve učiniti, da pomognemo potrebne. I kada nam je to i dužnost, tada nam savjest i svijest nalažu, da sve učinimo.

ETO TU JE NAŠA SNAGA.

Nastavlja se.

23-09-2015 12:18#646

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

STARE RANE I NOVA GODINA (2) dio.

[Iz Okružnog Pisma Maksa Luburića, generala Drinjanina od 20 prosinca 1951. godine Hrvatima u izbjeglištvu. Ovo Okružno Pismo generala Drinjanina je izišlo za Božićnu DRINU br. 9, strana 16, 17, 18, 19. Šteta da se Ovo Okružno Pismo ne nalazi u knjigi **"PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA"**. Mo. Otporaš.\)](#)

Piše: General DRINJANIN:

GORKA PREDBACIVANJA SVAKODNEVANA SU POJAVA

Budimo iskreni. Koji od nas nije dobio pismo kojeg invalida? Mi smo ih dobili na stotine. Šta kažu? Evo par izvadaka iz nekoliko karakterističnih:

" Sve komisije za iseljenje (Ovdje moram pojasniti novom našom hrvatskom naraštaju koji su imali tu sreću pa nisu bježali preko granice, u tuđe zemlje, Austriju, Italiju i Njemačku, da samo spomenem ove tri, šta uistinu to znači "Sve komisije za iseljivanje." Kada si već u ovim zemljama kao izbjeglica, strpaju te u logore za izbjeglice i tu stojiš ili ostaneš dok ne emigriraš dalje, ponajviše u prekomorske zemlje. Da bi mogao emigrirati dalje, moraš proći kroz ovu gore spomenutu

komisiju. Ako nisi zdrav, ili fizički nisi dovoljno jak, starost i sto drugih čuda, nisi kvalificiran za emigrirati u zemlju za koju si papire pravio. Često puta ti daju neku spravu za tegljenje koja pokazuje tvoju snagu. Kunem se da sam ja lanac prekinuo kada sam jednu takovu spravu potegao. Odmah su mi rekli da sam kvalificiran. Ja sam papire pravio za Francusku. Na ovaj način i tako su se birali zdravi, snažni, mladi i sposobni za rad za izgrađivati tuđe zemlje, mo. Otporaš) pipaju najprije mišice. A ja nemam ni ruke. Da li moram krepati kao pseto"?

" Nalazim se dva kilometra od Titine granice, ostavljen od Boga i čovjek. Prošao sam sve frontove, ranjen bio tri puta. Imam sva odlikovanja. I danas umirem od gladi i zime. Sedma godina u baraci. Nemam noge i živim od onoga , što dva druga ratna ozljeđenika ponešto privrede ili od ukradenog krumpira."

"Da li ste čitali u "Hrvatsko Glasu", (novina, glavno glasilo HSS koja je izlazila u Winnipegu, Canada, mo. Otporaš) kako pišu invalidi i potpisuju to svojim imenom, da umiru od tuge, tuberkuloze i ostavljeni bez same vjerske utjehe, dok naša gospoda rastjeravaju hrvatsku sirotinju po Munehenu s njemačkom policijom, jer nisu glasali za njihovu predsjedničku garnituru."

" Nas pet svjedočimo, ako treba svojim životima, da nam je nuđeno po kilu putra, ako glasamo za Jelićevsku listu. (Dr. Branko Jelić (1909-1972) je bio predsjednik Hrvatskog Narodnog Odbora, te se odmah distancirao od Ustaškog Pokreta. U ono pakleno doba, odmah iza rata, Titina Ozna/Udba i njihovi doušnici/pomagači sa svim diplomatskim osobljem su usko surađivali sa svim stranim službama i prstom upirali na svakoga Hrvata da je Ustaša i da je bio u HOS. Mnogi su zanijekali (kao što je i sv. Petar zanijekao tri puta Isusa) da su bili Ustaše i da su bili hrvatski vojnici samo kako bi se spasili izručenja Titi na klaonicu. Trebalo je u ta paklena i teška vremena izdržati. Mnogi Hrvati su da se spase otišli u Francusku Legiju Stranaca. U to sam osvjedočen jer sam nekima bio tumač, prevodilac, mo. Otporaš) Inače, nema ništa."

" Ne, nije nas nitko posjetio. Čuli smo da iz Salzburga idju u Rim na neki Kongres, čujemo i o putovanjima u Munehen, o političkim sjednicama, odborima, novim knjigama i memorandumima, ali mi za njih ne postojimo od časa od kada smo izgubili snagu i mladost u borbi za Boga i Domovinu."

" Javljaju nam, da je skupljeno na priredbi 215 dolara za nas, ali mi ni od toga, ni od drugoga, ne ćemo ništa vidjeti. Ali zato je bilo banketa, putovanja, političkih manifestacija i zdravica. "

"Ne vjerujem ni Vama, ni drugima, ne vjerujem nikome, jer svi obećavaju i nitko nam ništa ne daje."

Koliko je istine u tim gorkim predbacivanjima, koja su uperena protiv svih nas, jakih i slabih, velikih i malih, svećenika i vjernika, svih stranaka i svih boja. Optužbe padaju godinama. Da li su bile nepravedne, da li su bile prestroge? Svi imamo svoju savjest i na nju se volimo pozivati, ako ništa pametnijega ne znamo kazati. Nu tim ratnim ozljeđenicama nije dosta. Traže se djela, da njima opovrgnemo optužbu. Vjerujem da ima pesimizma; ima i zdvajanja ima i uveličavanja, ima i netočnog optuživanja.

Bilo kako bilo, problem je tu i treba ga riješiti.

Nastavlja se.

23-09-2015 20:12#647

Bobani

Stari lisac

Datum registracije
Jun 2013
Poruke
2,348

STARE RANE I NOVA GODINA (3) dio., kraj ove Okružnice.

Iz Okružnog Pisma Maksa Luburića, generala Drinjanina, od 20 prosinca 1951. godine Hrvatima u izbjeglištvu. Ovo Okružno Pismo generala Drinjanina je izišlo u Božićnoj DRINI br. 9, strana 16, 17, 18, 19. Šteta da se Ovo Okružno Pismo ne nalazi u knjizi "**PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA**". Mo. Otporaš.)

Piše: General DRINJANIN:

JEDAN PRVI KORAK PREMA RJEŠENJU PROBLEMA JE...

osnivanje Odsjeka za ratne ozljeđenike i nemoćnike pri STARJEŠINSTVU HRVATSKOG DOMOBRANA u BUENOS AIRESU. Jedan sretan izbor je bio u osobi pukovnika Štira, čestitog i poznatog hrvatskog časnika i prokušanog borca za očuvanje NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE. Jedan svijetao primjer požrtvovanosti naše emigracije u Argentini, koja se odaziva Odsjeku i pukovniku Štiru.

Svi ste čitali izvješća u novinama, a i k tome i mnogobrojna pisma ratnih ozljeđenika. Jedni se zahvaljuju, drug nas sokole, treći nas mole da im objavimo pisma. Najpotresnije je pismo M.J., (šteta što se nikada neće znati koji je to Hrvat ili hrvatski vojnik s inicijalima "**M.J.**", mo. Otporaš.) koji nam kaže, da mu je sada pravo pri srcu, pa makar nikada ništa ne dobio. Nije dobio ništa, ali mu se povratila vjera u svoje zapovjednike, u našu stvar, jer je vidio da smo poduzeli nužne korake. Bog svojih ne ostavlja, tako veli. Podsjeća nas na slavne dane borne za Državu. Radio se o poznatom dočasniku i izvrsnom borcu. Kako su divine riječi koje je izgovorio taj bistri seljački sin:

"Znaš Zapovjedniče, da nekada po pola godine nismo dobili plaće, ni pare niti duhana, da smo u krpetinama predeverili zimu, da toplog rublja nismo ni vidjeli, da četiri godine nisam spavao u krevetu. Dvije godine nisam bio na dopustu. I kada nije bilo streljiva, probijali smo se bajunetom, jer smo vidjeli svoje zapovjednike s nama. Vjerovali smo u njih. Tako mi nekako sada pade kamen sa srca, jer vidim da nas ima i da dismo ostavljeni na milost i nemilost".

Nije običaj, da generali kade pukovnicima, i ako ni protivno nije kod nas običaj. Nije običaj da se u novinama međusobno hvalimo. Pa ipak smatram potrebnim, jer me to mole ratni ozljeđenici, da izrazimo našu hvalu i priznanje pukovniku Štiru. Pridružujemo se zahvalama ratnih ozljeđenika i mi svi, koji iz perspektive gladne Europe znamo ocijeniti rad Domobrana i pukovnika Štira. Slijedimo primjer pukovnika Štira, hrvatska emigracija će otvoriti srce i kese, a mi ćemo u svakom slučaju izvršiti našu pasju (u ovom slučaju to znači: našu čežnju, našu želju, našu žudnju, mo.) dužnost onako, kako se dolikuje hrvatskom vojniku.

IDEMO KORAK NAPRIJED.

Mjesto kilometarskih, sentimentalnih i farizejskih filozofiranja o bratstvu, jedinstvu i slozi, učinimo nešto pozitivno! Razkokadali smo se o dobrim vrlinama samih sebe, o demokraciji, humanizam, o političkom katalicizmu, (što bi u ovom slučaju moglo značiti: "**kataklizma**", politička poplava, politička pro past, politička katastrofa itd., mo.) osnovali smo maso odbora, stranaka, pokreta i grupa. Bog dao zdravlja nama svima, pa nam se ispunile želje, iluzije, ambicije! Prijeđimo preko toga i učinimo još nešto, što će nam zaista pribaviti ugled kod "malog naroda", o mom toliko govorimo. Učinimo nešto inteligentno, mjesto da nabijamo jedan drugome u pamet priču o teškim i preteškim intelektualcima. Ratnim je ozljeđeniciima dosta promidžbe, retorike i nitko više ne vjeruje

u riječi. Dakle, moramo djelovati.

VJERUJEMO U SVIJEST EMIGRACIJE.

Emigracija je izvarana. (To general govori šest i pol godina poslije propasti Hrvatske Države, dakle u vrijeme dok još hrvatska emigracija nije bila brojčana, mo.) Mi smo zarobljeni i strpani u Jugoslaviju, a sve to pomoću novca emigracije. Tukli su žicu "Banovi" i tuku je sada predsjednici za "slobodnu hrvatsku", a misli se na novu Jugoslaviju. Čestite rodoljube Chicaga stajalo je tisuće dolara da "vođa" dođe u Ameriku, pa da tamo optuži Ustaše, da su mu napostovale kuharicu. (Ovdje se nesumnjivo radi o dru. Vladku Mačeku i ustaškim stražarima koji su ga čuvali i pazili da ga partizani ne kidnapiraju i u šumu odvedu kao što su to učinil sa Vladimirom Nazorom. Novac koji se je sakupljao za njegov dolazak u Ameriku je najbolje pročitati Hrvatsku Reviju, br. 4. Munchen, prosinac 1970., članak dra. Branka Pešelj: "S Predsjednikom Mačkom u Emigraciju", strana 757/811. Mo. Otporaš.) O novcima emigranata pišu se "Hrvatsko Antunovo" i slična štiva. No, nemojmo biti nepravedni. Hrvatski je čovjek davao, daje i davit će. Zavarali su ga, varaju ga i sada, ali je na nama da spriječimo to ubuduće. Hrvatski će čovjek dati za svoje ratne ozljeđenike. Treba se pobrinuti, da to u njihove ruke dođe. **Eto, tu je problem.**

Pred nama je godina 1952. Pitanje ratnih ozljeđenika je pitanje našeg obraza, časti i obveze. Ratni ozljeđenici su izvršili svoju dužnost, izvršimo i mi pred njima svoju!

NAŠA JE IME NAŠ PROGRAM, ZOVEMO SE DRINA.

"DRINA" u ovom broju između ostalog donosi: članke Poglavnika, Dra. Ante Pavelića; Predsjednika Hrv. Drž. Vlade Dra. Džaferbega Kulenovića; ministar Pravosudja Dra. Andrije Ilića; generala Drinjanina; pukovnika Pušića; Dra. Branka Marića i "Božićni Prilog".

Kraj ovog Okružnog Pisma.

(Da se zna, ili da se ne zaboravi, Vjekoslav "Maks" Luburić je po prvi puta sebe spomenuo "General Drinjanin" u časopisu DRINA god: I. broj: 2 1951., strana 3. Mo. Otporaš.)

Posljednje uređivanje od Bobani : 23-09-2015 at 20:16

23-09-2015 22:41#648

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

ČITATI MAKSA LUBURIĆA JE IĆI PUTEV ISTINE

Bog! dragi moj voljeni Franjo,

Drago mo je da si mi se javio i veseli me da me nisi zaboravio. Znam da si preopterećen svim mogućim dnevnim obvezama, ali šta ćeš, takav je ljudski život svakog odgovornog čovjeka.

Ja sam fala Bogu dobro i zdravo. Obitelj isto tako. Ako bih se potužio na bilo što, onda bi to bile kritike raznih "takojevića" i "pametnjakovića" povodom knjige **"PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA"**. Jedan mi, nedaleko od Širokog Brijega, da budem još točniji iz Ljubuškog, piše da Maks nije obljubljen kod nas i da je već zaboravljen, a ti ga svojom knjigom **"uskrsnuo"**.

Mene Maks Luburić ne zanima ni po njegovu imenu niti po njegovu prezimenu. Mene Maks Luburić zanima zbog njegovih zdravih hrvatsko/nacionalnih i državotvornih ideja. Zamislimo se malo, i to samo malo, pa sami sebe pitajmo: šta bi bilo da nije bilo Maksa Luburića, Hrvata od nas, iz našeg kraja i iz našeg Kamenjara, Hercegovačkog Hrvata, baš iz tog mjesta Hercegovine koji više nije u sastavu naših želja, naših osjećaja i nije više dio naše Vjekovne Hrvatske Države. Taj Maks Luburić mene zanima i o tom Maksu Luburiću ja ću pisati i za one koji ga vole, obožavaju i simpatiziraju kao i za sve one njegove protivnike koji još nisu prestali ga klevetati i ocrnjivati, a sve sa očitom namjerom da preko njega klevetaju i ocrnjuju našu dragu i lijepu Hrvatsku.

Dragi moj Franjo pisati pošteno, pravedno i bez predrasuda našu hrvatsku povijest o stvaranju NDH, o ratu NDH, o obrani NDH i pisati o povijesti hrvatske političke emigracije od Bleiburga pa do Maksove smrti 20 travnja 1969. godine, a ne koristiti se njegovim pismima, Okružnicama, raznim člancima i pisanjima, naša hrvatska povijest bi bila štura, nepotpuna, iskrivljena; puna srpskih, jugoslavenskih, domaći, uvoznih i stranih lažiju itd. Sada, od kada je knjiga izišla, ljudi, tj. publika čita i razmišlja, traži puteve kako doći do istine, ovog puta do naše hrvatske **ISTINE**. Mnogima se i danas nije lako prekalamiti, ali mnogi osjećaju da je došlo vrijeme i za to.

Ja sam ti poslao nekoliko opisa pa bih te zamolio da pregledaš poštu i pronadeš ono gdje sam ti dao do znanja da je potrebno staviti, pa ti učini kako najbolje znaš i umiješ.

Iskreno poZDravi tebi i svim tvoјjima.

Bog! Milan.

Posljednje uređivanje od Bobani : 23-09-2015 at 22:44

25-09-2015 14:15#649

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

HRVATSKIM VOJNICIMA - Okružnica generala Drinjanina iz 1961.

(Ova "zadnja i izvanredna" DRINA je prva DRINA tiskana poslije Poglavnikove smrti. Po svim znacima s kojim raspolazem to je prva i jedina DRINA koja je tiskana 1960. godine. U toj DRINI je tiskana **DEKLARACIJA** O TEMELJNIM NAČELIMA I DUŽNOSTIMA HRVATSKIH BORACA ZA OSLOBODJENJE ORVATSKE, na stranicama: 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, i zadnji paragraf završava na stranici 36. Drugo izdanje ovih Načela je izdano u DRININA KNJIŽNICA, knjiga 14, Madrid 1966. Ovo Okružno Pismo **HRVATSKIM VOJNICIMA** se ne nalazi u knjizi "**PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA**". Mo. Mile Boban, Otporaš.)

U zadnjoj, izvanrednoj DRINI, iznijeli smo na iskren i jasan način razloge, koji su nas pokrenuli, da smo odlučili tiskati DRINU, kao i zašto smo ju u dani čas obustavili. U isto vrijeme smo tiskali Načela Hrvatskih Boraca, kao i nekoliko članaka, istaknuvši, da je to samo polazna točka, te da molimo da hrvatski vojnici kažu svoje mišljenje. U isto vrijeme smo ponudili raznim osobama i grupama u svijetu, da oni nastave sa tiskanjem DRINE, pa smo čak predlagali i jedan posebni sistem, koji bi dozvolio, da se tiska na raznim kontinentima.

ZAŠTO SMO TAKO POSTUPALI?

Zašto smo, poslije toga, skoro sasama prekinuli sve naše veze, pa se nismo javljali ni najužim suradnicima? Zašto nismo odgovarali na prijedloge? Zašto smo pustili malodušne da pokleknu, dobre da sumnjaju, a zle da iskorišćuju našu šutnju?

ZATO, da hrvatski vojnici, iz domovine i slobodnog svijeta, mogu proučiti NAČELA, da se mogu konsultirati između sebe, da mogu bez našeg utjecaja razmišljati o našoj sudbini, ukratko, da mogu jednom i živjeti, misliti i djelovati demokratski, uz svoju odgovornost. Pa da, vjerni svojim odlukama, mogu lakše izvršiti svoje držanstvo.

"JOŠ SE NIJE RODIO, TKO BI SVIMA UGODIO" - Kaže naš narod. Ni naši prijedlozi, naša Načela i naša stanovišta nisu mogli zadovoljiti sve hrvatske vojnike. Mi bi se osjećali nesretnima, da su odgovori svih bili jednaki, jer bi to značilo, da ne znamo misliti, da nemamo srca, ili da nemamo kriterija, pa po nekom fatalnom zakonu ili uplivu duh svijeta smrdi po jednom kalupu, a to bi bilo smrtonosno za našu budućnost. Odgovori su svakojaki i mi smo ih analizirali savjesno, nepristrano, s dobrom vjerom, pa i onda, kada nam se nisu sviđali.

"NISAM ZNAO DA SAM HRVATSKI VOJNIK" piše sav sretan jedan novodošli emigrant, koji je služio svoj redoviti vojni rok u vojsci u Jugoslaviji. To je prvi put u mom kratkom životu, da mi netko kaže, da sam i ja hrvatski vojnik i to mi je dosta za čitav život, jer znam zašto živim, - piše u svom osvrtu na zadnju "DRINU" taj mladi Hrvat.

"IDEM STOPAMA MOGA BABE" - piše nam preko rodbine iz Turske jedan mladi musliman iz Sandžaka, čiji se otac borio u miliciji Pačariza, dok se daidža borio uz ostalu hrvatsku braću u slavnoj Ustaškoj Legiji Jure Francetića. U dugom i oduševljenom pismu piše kako su mu oca i tetka mobilizirali, naturili im na glavu mrsku šajkaču i druge znakove Jugoslavenske Kraljevske Vojske, ali su oni 1941. osjetili zov krvi, zov Ante Pavelića, Maršala Kvaternika, Vladka Mačeka i Džafera i Osmana Kulenovića. Tako, veli, i ja danas služim maršala Tita i komunističku jugoslaviju, ali ću sutra, kao i moj baba 1941. g. ići sa svojom braćom za "rvacku državu".

"VJERUJEM VAM. ČESTITAM VAM, IAKO OSOBNO NE MOGU..."

Ovako i slično piše lijep broj hrvatskih časnika, koji žive u emigraciji. Zašto osobno ne može s nama? Neki ne iznose detalje. Neki, vele, jer im to zabranjuje njihova politička stranka. Neki jer se osjećaju nepotrebni, suvišni, nekorisni, iznemogli. Ostanimo pri tome. Takav je život. "BOJIMO SE VAŠIH AMBICIJA" - iskreno i ljudski pišu neki stari borci, boje se, da ne bi više štetili nego koristili hrvatskoj stvari našim imenima. Problem za sebe, kojega ćemo obraditi.

"TREBA IMATI SNAGE I POŠTENJA" - pa priznati, kako Vi to činite, da ni svi partizani nisu bili izdajnici domovine ni ljudske zvjeri, kao što ni svi Ustaše nisu bili anđeli, - kaže doslovno jedan poznati intelektualac i stari ustaški borac, iz poznate kuće, iz prvih dana borbe. Tko tvrdi protivno, kaže, ili ne zna stvar Dalmacije ili nema snage i poštenja, da kaže istinu, pa zato obećanje suradnju, pomoć.

"NE OSVRĆI SE NA PRIGOVORE" - savjetuje veliki broj hrvatskih boraca, nego naprijed za Boga i Hrvatsku, a to je "DRINA" uvijek činila, pa šta onda treba mijenjati. To je većina, ogromna većina.

"U BORBI ZA DOMOVINU NEMA NEGO RODOLJUBA I IZDAJNIKA" prema Starčeviću, pa ti je dužnost nastaviti, veli jedan intelektualac iz USA, koji nedavno proputovao Europom i posjetio uredništvo "DRINE", kao što su to učinili mnogi Hrvati naj raznijih političkih struja.

"MI MLADI OSJEĆAMO SE SRETNIMA DA NETKO IZ STARE GARDE TAKO MISLI, jer je došlo vrijeme predaje borbenih stjegova." piše jedna grupa novih sveučilištaraca, koji demokratski osjećaju, cijene rad stare ustaške garniture, iako se sami ne osjećaju ustašama.

"Krajnje je vrijeme, da ste svaku stvar postavili na svoje mjesto", piše jedan stari, visoki domobranski zapovjednik, poznati junak, koji još vjeruje u hrvatsku budućnost ako na vrijeme stvorimo među hrvatskim vojnicima duh, hrvatski, vojnički, izvanstranački, bratski i ljudski. Stranaka može biti stotine, ali Hrvatska Vojska mora biti samo jedna ili ne će biti nijedna, veli, i bodri nas, obvezuje nas, moli nas i zaklinje da neka idemo sa "DRINOM". "Hrvatski narod će znati ocijeniti Vašu vjeru u Boga, Narod i VLASTITE SNAGE" - piše jedan poznati hrvatski svećenik, koji nas bodri, da nastavimo na bazi Načela, jer je to jedini način, da se svaki hrvatski borci nađu skupa unutar HRVATSKE VOJSKE u borbi za Hrvatsku državu.

"ONI KOJI SU PALI OBVEZUJU ŽIVE" - pa morate nastaviti akcijom, radi njih, a ne radi nas ili sama sebe, poručuje nam jedan od onih, koji su prošli rat, kolonu smrti, tamnicu i sada se nalazi u emigraciji više mrtav nego živ.

NAŠE JE IME NAŠ PROGRAM, A ZOVEMO SE "DRINA" - odgovaramo mi na plebiscit hrvatskih vojnika i u ime Božje počimamo sa " SA DRINOM", sa novim snagama, po novim i starim putovima za vječne ideale. Nastojati ćemo dati u ruke hrvatskih boraca "DRINU" koja će zadovoljiti najveći dio, a nikada ne ćemo prestati sa nastojanjima, da svaki hrvatski borac nađe u "DRINI" ono osnovno, bitno, dok si kao slobodni ljudi možemo dozvoliti toliko slobode, da u mnogočemu mislimo drukčije.

Prošteno je zulumčaru, prošteno je ubojici, prošteno je svima, svima, samo nikad izdajici - Takav je natpis nekada resio nastambe onih revolucionaraca, koji su bili došli na Jankpustu, da stavljaju ljutu travu na ljutu ranu i da klin klinom izbijaju, kako se to reklo u svoje vrijeme. Prema tome među nama je mjesto svima osim izdajnika hrvatske stvari.

VLADA ZBRKA POJMOVA O PROTIVNICIMA, NEPRIJATELJIMA I IZDAJNICIMA.

Politički protivnici su oni Hrvati, koji pripadaju drugim strankama, odborima, ideologijama, ali se bore za Hrvatsku Državu. Nisu neprijatelji ni onda, kada nam nijekaju iz bilo kojeg razloga pravo na rad.

Neprijatelji su narodni kolektivi, susjedni narodi, i to samo onda, kada se bore protiv vitalnih interesa našega naroda, kada nam niječu pravo na vlastiti život, na Državu. Tako su nam neprijatelji Srbi, bilo oni nacionalni, bilo komunisti, ili kako ih zovemo SRBOKOMUNISTI, jer nam nameću ne samo svoju državnu vlast, nego i jednu neprijateljsku ideologiju, komunističku. Mi zaista, želimo mir sa Srbima, ali: mi gospodari u našem domu, oni u svom, a Bog u našem i njihovu. Onda nam ne će biti neprijatelji, nego susjedi. Svaki komunizam je neprijatelj. Izdajnik je onaj Hrvat, koji svjesno griješi protiv vitalnog interesa svoje domovine i svoga naroda, teški grešnik, koji je za Judine zlatnike proda narod, ili prolio nevinu hrvatsku krv u službi tuđina.

NIJE IZDAJNIK ONAJ HRVAT koji je mislio, da se ispred talijanskog nasilja i četničkog noža spašavati u lažnoj "Narodno Oslobođilačkoj Vojsci", pa makar ova i izvršila izdaju hrvatskih interesa pred Beogradom, kao što nije izdajnik ni onaj hrvatski proleter, koji je zaista pošteno mislio, da je komunizam jedini, koji se bori za njegove klasne interese, za njegov boljitak. Nije izdajnik, najmanje, onaj Hrvat, koji nas pobija radi osobnih, ideoloških, stranačkih i inih razloga tako dugo, dok se nije poslužio neprijateljima i u njihovoj službi štetio vitalnim interesima naroda ili životu Hrvata.

"NEMA BRATA DOK NE RODI MAJKA" -

Eto, tako kaže naš narod. A mi Hrvati, i u sto pukovnija u Jugoslaviji i u sto stranaka u emigraciji,

razmislimo, pa odlučimo. Narod u Domovini, zaslužjen, iskrvavljen, obespravljen, vjeruje u svoju emigraciju, i emigracija vjeruje u svoj narod, u svoju snagu. Svi još vjerujemo u Boga i Pravdu. Pa tko hrvatski misli, a u sebi osjeća snage, neka dođe, trebamo ga, čekamo ga, zovemo ga na suradnju. I svatko može na svome mjestu, na svoj način, izvršiti svoje držanstvo. I u tome je smisao našega života. Dobro došli suradnici, a sa ostalima imajmo strpljenje.

NISMO VJESTNIK HRVATSKE VOJSKE, NEGO HRVATSKIH VOJNIKA -

Prema tome mi si ne uzimamo nikakvi monopol, ne nijećemo pravo hrvatskim vojnicima koji ne misle kao mi, da tiskaju drugi hrvatski vojnički list, niti nijećemo pravo, poštenje, borbenost i poznavanje onima, koji postoje mimo nas i bave se vojničkim pitanjima. Bolje je da hrvatski vojnici tiskaju pet listova i u njima odgajaju hrvatske vojnike za budućnost, pa makar ne mislili kao mi, nego, da ne tiskamo nijedan zato, jer se ne možemo složiti. Pa ako budemo mislili pošteno, jednog dana ćemo se naći rame uz rame kao i 1941. god.

SMATRAMO HRVATSKIM VOJNICIMA sve hrvatske ljude koji su vični i pozvani služiti Hrvatsku Domovinu s oružjem u ruci. Svejedno je da li se radi o bivšim dalmatinskim partizanima ili ustaškom velebitskom borcu, o bivšem hrvatskom domobranu ili zaštitaru. Jednako su pozvani hrvatski sinovi, koji danas moraju nositi petokraku zvijezdu, u Jugoslaviji ili se negdje u svijetu kite medaljom za hrabrost, koju im je dao Poglavar Ante Pavelić za borbu protiv neprijatelja. Godine 1941. su pohrlili u naše redove i ustaše iz logora, i Zaštitari iz Mačekove stranke i časnici iz jugoslavenske, kao i stare Austrijske škole. Isključeni su bili samo izdajnici, a to znamo tko su.

ZA NOVI DESETI TRAVNJA.

Cilj nam je odgojiti buduće hrvatske vojnike, a ne istima zapovijedati. To je drugo pitanje, koje će biti u svoje vrijeme riješeno uz kolaboraciju hrvatskih političkih ljudi i onih, koji će voditi borbu protiv snaga sovjetske komunističke revolucije, a ova je u toku. mislimo odgajati duh i spremati, osposobiti vojnika za poziv u tehničkom pogledu.

"DRINA" u službi duha hrvatskih boraca dati će hrvatskim vojnicima u domovini i emigraciji ono, što srbokomunizam ne će i ne može dati. Komunizam truje dušu naše mladosti. Vjerskim zasadama kršćanstva i islama mi ćemo hrvatskoj mladosti dati najsigurniji lijek protiv bezbožnog materijalizma. Socijalna pravda je temelje svakoga društva. Moral i etika su stupovi bez kojih ne može postojati ljudsko društvo. Hrvatska povijest je učiteljica mladosti, a svijetli primjeri u prošlosti dati će snage i vjere da se izdrži.

NEMAMO DANAS ORUŽJA, ali ćemo preko "DRINE" dati hrvatskim borcima potrebno stručno znanje za budući rat. Vremena se mijenjaju, znanost i tehnika daju nam nova ratna sredstva, ali principi, na kojima počiva ratna znanost i ratno umijeće su isti. Zato uz onaj odgoj, kojega smo dobili u ratu ili djelatnom službom, pa gdje god bilo, nastojat ćemo upotpuniti najnovijim zasadama, pa tako započnimo stručnim lekcijama o atomskim oružjima, o njenim prednostima, upotrebama, obrani od istih, koordinaciji sa drugim ratnim sredstvima, pa čak i o upotrebi atomske bombe u građanskim ratovima, kao taktičko oružje, o radioaktivnosti, o obrani, o osobnoj, građanskoj obrani, itd., itd. A oružje će nam netko dati, kada dođe čas, ili ćemo ga oduzeti onima, koji ga budu imali. Već smo to mi činili i prije.

STRATEGIJA I POLITIKA.

Vidjeli smo u prošlosti, da su hrvatska politika i hrvatska strategija išli u raskorak. Rezultat: ropstvo naroda, slava oružja u službi susjeda. Nismo militaristi, kao što to dobronamjerno, ali pogrešno, ustanovljuje jedan poznati hrvatski borac intelektualac. "DRINA" će nastojati razbistriti pojmove, ako su se zbrkali, kako bi kristalno čisto bio postavljena osnova budućih odnosa. Hrvatska vojska želi služiti svom narodu, braniti Državu, ali ne želi biti u službi ideologija, stranaka, pa niti osoba, pa

maker ove bile autentični odraz volje naroda. Serija članaka hrvatskih vojnika i povjesničara dokazat će pravednost, svrsishodnost, suvremenost i ispravnost našega stava.

ISPRAVNOM NACIONALNOM POLITIKOM, BORBENIM DUHOM I SPREMNOŠĆU HRVATSKIH VOJNIKA doći će se do slobode. "Načela hrvatskih Boraca" dobar su početak, a zavisi o nama svima i o stanju u svijetu, kako će se evolucionirati konačnom rješenju. O tome zavisi hrvatska budućnost, pa se prenimamo iz lažnih sanja, i sjedinimo sve snage u službu vrhovnog cilja hrvatske politike i hrvatske strategije, a to je borba protiv srbokomunizma i stvaranje HRVATSKE DRŽAVE. "DRINA" će služiti taj cilj.

DESET JE GODINA da je izišao prvi broj "DRINE". Borci se sjećaju da je bila ponos i prkos. Mislimo proslaviti dostojno tu desetogodišnjicu, a ujedno i dvadesetogodišnjicu uspostave Hrvatske Države. Proslava tih godišnjica u novoj "DRINI" koja je u tisku, neka bude početak jednog novog doba. Možemo žarko ljubiti Hrvatsku, fanatički se za nju boriti i bez onih velikih ljudi, koji su u zadnja vremena umrli: Štoper, Džafaerbeg Kulenović, Poglavlak, Nadbiskup Šarić. Neke nas vode NAČELA, mjesto osoba, te izgrađena, borbena, svjesna Organizacija, izgrađena demokratskom akcijom i usklađena sa stanjem u svijetu.

NA MLADJIMA SVIJET OSTAJE, pa smo i mi odlučili "DRINU" koja je u tisku posvetiti borcima, onima, koji su u Hrvatskoj i trebaju čistog duha, moralne podrške, jer će oni sutra morati obnavljati Deseti travnja. Zato ćemo tu "Drinu" njima posvetiti i namijeniti po svom sadržaju i kako bi imali pregled događaja o stvaranju Hrvatske Države i borbama Hrvatske Vojske. Oni, pak, mladi, koji su u emigraciji i budu željeli, dobit će stanoviti broj starih "DRINA", koje smo za tu ulogu i čuvali. Neke ju traže i dobit će ju.

KRUG PRIJATELJA "DRINE" nije nikada zatajio kada smo se na nj obratili. Tih krugova ima svuda po svijetu. Osnivajte nove, proširite stare krugove. Kamo sreće, da bi u svakom mjestu u slobodnom svijetu, gdje ima Hrvata postojao krug od desetak prijatelja, i da bi ovih desetak pripadao svaki drugoj stranci. Danas imamo prijatelja, koji zaista pripadaju svima strankama. Mi nemamo predsjednika, tajnika, odbornika, nadređenih, ni podređenih, nego samo prijatelja, koji su razumjeli naš krik. Pošalji ovu okružnicu svakom Hrvatu čiju adresu imaš.

ROD BO SAMO, KO SI MRTVE ŠTUJE, NA PROŠLOSTI BUDUĆNOST SI SNUJE...

Ovo je poziv svima. Vrijeme prolazi, a mi, zarobljeni narod, i emigracija, zaboravljamo događaje iz naše borbe za slobodu, iz našeg rata, našega otpora. Neprijatelj uništava povijesne podatke, zapise, knjige i novine, u kojima se govorilo o divovskoj borbi Hrvata za slobodu.

Srbokomunizam iskrivljuje činjenice, laže i petlja, kako bi hrvatski narod, kao i stranci, imali krivu predodžbu o događajima. Veliki je broj protagonista ubijen ili je pao u borbi, a ostali, nažalost, stari. Zaboravlja se, malo po malo i mnogo toga, što samo mi znamo i povjeravamo našoj memoriji. Trgnimo se. Napišimo uspomene iz dana borbe, priprema, revolucionarne borbe, iz zatvora, progona, pa zatim sve što znamo iz rata. Opišimo borbe oružanih snaga, milicija, naroda. Opisujmo uspomene iz kolona smrti, iz otpora. Sve to mora biti napisano, a onda se može sve to sačuvati, može se tiskati u knjizi, u novinama, može se i pohraniti kod nas, kod društava, glavno je da ne propadne. "DRINA" će posebne stranice, kao i prije, posvetiti POVIJESTI NAŠEGA RATA I NAŠE BORBE. Ne dozvolimo da naša djeca jednog dana budu pitala, da im kažemo, pa gdje smo se to mi borili. Moramo odati počast i onima, koji su pali i ne mogu govoriti ni pisati.

SVI SMO MI VELEPOSŁANICI HRVATSKE STVARI U TUDJINI.

Jedna država podržava svoja poslanstva, konzulate, diplomate, trgovce i špijune. Ovi se, svaki na svom mjestu trude, ne samo da brane interese svoje domovine, nego i da saznaju šta rade ostali.

Tako i mi, hrvatski emigranti, moramo pratiti šta pišu stranci, šta pišu srpski i drugi emigranti, šta šalju među naš svijet vlastodršci iz Jugoslavije. Milijuni letaka, brošura, knjiga i vijesti bačeno je u svijet sa ciljem, da se nas osramoti pred svijetom, da se naškodi imenu hrvatske emigracije. Pa je potrebno sve to i pratiti i nama poslati primjerke novina, letaka, knjiga, što kruže u domovini i emigraciji, kako bi mogli preko isto novina, knjiga, letaka ili radiopostaja slobodnog i prijateljskog svijeta, odgovoriti. I mi konja za trku imamo, pomozite nam. Nismo sami. Imamo i prijatelja, ali je potrebna Tvoja osobna suradnja. Upravo tamo, gdje si Ti zatajio, tamo karika u lancu ne veže, nego razdvaja. Budi poslanik Hrvatske u stranom svijetu.

SLOBODA SE NE DAJE NEGO SE ODUZIMA.

Pogledajmo šta se radi u svijetu. Ne treba se mnogo truditi, nego samo kupiti nekoliko dnevnih novina, slušati koju radio postaju, pa de se vidi, da svatko govori o razoružanju i naoružava se. Govore o pravima a ratom rješavaju svoje probleme. Trgnimo se, Hrvati. Nemojmo samo kritizirati među sobom one, koji hoće da rade, da imaju ambicije. I ove su potrebne, one, ako su zdrave, predstavljaju kvasac. Čovjek bez ikakvih ambicija čeka samo smrt, pa da prestane i ambicija života. Natječimo se u konstruktivnim ambicijama stvaranja organizacija i pozicija za Hrvatsku. Ljudi oko uprave "Drine" dokazali su da znaju i raditi i štetiti, da se znaju boriti, da poznaju neprijatelja, a eto znali su i čekali, pa i pružiti ruku braći Hrvatima, opraštati i moliti za oprost. Pa imaju i pravo zahtijevati da ih se podupre u akciji ili da im se barem ne predbacuje da nisu sve pokušali. Posebno se gornje odnosi na one, koji nam godinama vele NEMOJTE VI, MI ĆEMO, NEMOJ TI, JA ĆU, pa ni ja, NI TI, NI MI, NI VI, a Hrvatska razapeta čeka i mene i tebe, i nas i vas. I još uvijek nas je tako malo, tako očajnički malo, da svaki svjestan čovjek mora već jednom odlučiti i svoje misli sprovesti u djela. Jednom će nas pitati naša djeca, narod i povijest:

HRVATI, GDJE STE BILI I ŠTA STE RADILI!!!

Uredništvo i uprava DRINE

Otporaš

28-09-2015 01:42#650

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

UROTA PROTIV HRVATSKOG NARODNOG OTPORA ILI UROTA U HRVATSKOM NARODNOM OTPORU

(Po reakcijama i željama mnogih čitatelja ove teme o Maksu Luburiću, tj. o H.N.O., mišljena sam da je došlo vrijeme da se kaže i ono što se još nije reklo, kao i o onome što se još ne zna. Ja ću pod ovim gore naslovom, tj. naslovom "**UROTA PROTIV HRVATSKOG NARODNOG OTPORA ILI UROTA U HRVATSKOM NARODNOM OTPORU**" iznositi ono što ja znam i ono kroz što sam ja prošao. Ja ove opise neću bilježiti po brojevima, jer će ih biti mnogo, a naslov će uvijek biti isti. Počet ću s mojim dolaskom u San Francisco poslije pola noći u srijedu jutro 11 prosinca 1968. godine.

Neće me smetati mišljenja i kritike onih koji se iz načelnih razloga neće složiti s ovim mojim opisima, jer, kako to neki znadu reći: da još za to nije došlo vrijeme. A ja sam odlučio sa mojom istinom izići vani, po onim univerzalnim načelima da svaki svoju istinu najbolje zna. Ja svoju istinu znam i ja se moje istine niti sramim niti izbjegavam.

Iznoseći ovdje svoju **ISTINU** - a svaki od nas ima svoju **ISTINU** - odlučio sam iznijeti ono što znam iako to neće biti kronološki poredano, jer sami opisi će zasjecati u mnoge prošle dogodovštine za koje će se trebati vraćati unatrag i potražiti, kako izvore, tako i dokaze.

Sve što bih zamolio zainteresirane je to da prate, bilježe, pamte, ali u isto vrijeme da si stave u položaj da je sve to činjeno, rađeno i djelovalo se je u odrazu vremena. Moglo bi se reći da drugačije nije moglo biti.

Nekima je već poznato a mnogima nije. Ja sam Mile Boban, iz Bobanove Drage. Bio sam Pročelnik Hrvatskog Narodnog Otpora. Bio sam s mojom ili bez moje želje upleten (upetljan) u mnoge zavrzlane hrvatskog političkog emigrantskog djelovanja. Ne želim isticati moju malenkost niti moje ime, ali želim reći da je moje ime, kao i moja obitelj, su bili upleteni u događaje hrvatske političke emigracije.

Neka ovo nekoliko riječi bude kao **UVOD** u sve ostalo što ću opisivati. Ja ću iznositi mnoga pisma vezana za ovaj naslov i za ovu temu. Iznosit ću i sjećanja s raznih sastanaka, sjednica i razgovora. Sve to činim s jednom svrhom kako bi se popunila mojom **ISTINOM** hrvatska iseljenička povijest. I čvrsto se nadam da će ova "**moja istina**" dati povoda i drugima da i oni iznose svoje **ISTINE** tako da mi ništa ne odnesemo sa sobom u **GROB**, pod zemlju. Mile Boban, Otporaš.

29-09-2015 05:05#651

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

UROTA PROTIV HRVATSKOG NARODNOG OTPORA ILI UROTA U HRVATSKOM NARODNOM OTPORU

Moja prva nedjelja u San Franciso-u

Moje dvije sestre, Jakica i Kata te brat Rafo su nas dočekali na uzletištu u San Francisku. Doček i zagrljaji su bili bratski, pošto se godinama nismo vidjeli. Kada smo došli u njihov stan 107 Brazil Street, našli smo njihove prijatelje, nevjestu Zdenku, brata Rafe suprugu koji su nas na ulaznim vratima dočekali s velikim natpisom: **DOBRO NAM DOŠAO BRATE MILANE! WELCOME BROTHER MILAN!** Počelo je upoznavanje s nepoznatim osobama. Iako je bilo prošlo tri data u jutro, dobro jelo se je pripremio. Za vrijeme objeda bilo je raznih pitanja na koja sam ja iskreno i od srca odgovarao. Za vrijeme jela skoro su svi pušili, pa sam i ja pušio. Tako je to vrijeme tada bilo. Kašika u jednoj ruci, tanjur pred tobom a do njega čikopelnica. Jedi, pij, puši i uživaj!

Najuočljiviji u tom društvu je bio neki po izgledu Lenjinove kozje brade John Schoscho, Hrvat po ređenju a Jugoslaven po osjećajima. Zatim neka Agata Herceg od Kaštela Šućurac, partizanka, po partizanskom zadatku bila u Kairu, dosegla do vrha AFŽ-ja, (Antifašistički front žena Jugoslavije koji je osnovan u Bosanskom Petrovcu 6 prosinca 1942. i koji je igrao veliku ulogu u razvijanju

jugoslavenskog komunističkog pokreta i stvaranju jugoslavenske države.) pala u nemilost 1951. godine kod svojih nadležnih, razočarana dođe u posjetu svojoj sestri Dragi u San Francisco iste godine, gdje je upoznala Luku Šimić iz Alagovca, pokraj Gruda, Hercegovina; iz istog sela, kuća uz kuću, odakle je bio poznati Gorski Harambaša Andrijaca Šimić, odakle je poznati hrvatski guslar Željko Šimić. Luka Šimić je došao u Ameriku 1911. godine. Nije bio ženjen. Upoznao je Agatu te su se iste godine 1951. oženili.

Tu za vrijeme objeda i u veselom razgovoru gdje sam ja, misleći da sam u slobodnoj zemlji Americi, isticao naše hrvatstvo. U početku su skoro svi na isticanje mojeg hrvatstva šutjeli. Ali na kraju krajeva Agata je eksplodirala i na mene svalila drvlje i kamenje. Kako ja mogu govoriti o hrvatstvu kojeg je Ante Pacelić predvodio. Pozvala je mojeg brata Rafu da joj dadne aspirine za smirivanje živaca. Naravno da sam bio tim činom iznenađen. Kasnije se je to sve smirilo i mi smog postali prijatelji.

Prva stvar koju mi je moj brat Rafo (1944-2004) u četvrtak jutro, 12 studenoga 1968. godine saopćio je to da imam tri (3) paketa, dva iz Zagreba, jedan iz Španjolske. Odmah sam znao o čemu se radi. Ja sam bio povjerenik u Parizu za "**GLAS KONCILIA**" i za "**HRVATSKI KNJIŽEVNI LIST**", kao i za novinu "**OBRANU**", glasilo Hrvatskog Narodnog Otpora. Ja sam na vrijeme javio uredništvu spomenutih novina i saopćio im da odlazim iz Pariza za San Francisco, dao im adresu mojeg brata Rafe na koju su oni već poslali određene pakete novina. General Drinjanin mi je pisao i zaželio sretan put, i zamolio me da se stavim u kontakt, tj. vezu s Antom kršenićem iz Oaklanda i Filipom Šolom iz San Jose. General me je savjetovao i kako sa ljudima saobraćati. Doslovno mi piše: Misionari se ne šalju u Rim nego u zabitne krajeve Indije. Tako i ja tebe šaljem u gnjezdo jugoslavenstva.

Dolazimo moj brat Rafo, sestra Jakica i sestra Kata u hrvatsko/slovensku Crkvu na Fell Street u 11 sati. Svećenik je bio Slovenac za Hrvate i za Slovence, Fra. Vodušek. Misna dvorana je bila na katu, dok je prizemlje služilo za crkvene potrebe, sastanke i sl. Poslije sv. mise silazim niz stepenice, pod rukom tri vrste hrvatskih novena: "**OBRANA**", "**HRVATSKI KNJIŽEVNI LIST**" i "**GLAS KONCILIA**" i odmah prepoznajem Ivana Buljana i njegovu suprugu Nadu i Vinka Pađana, koje sam poznavao još iz Pariza.

Masa naroda pred crkvom. Nudim novine, nitko neće. Glas Koncila su ipak neki kupili. HKL i Obranu nitko nije htio kupiti. Počimam, staloženo i mirno objašnjavati da HKL nije iz Španjolske već iz Zagreba. Kada su se neki uvjerali da to nije emigrantska politička novina, kupili su HKL. Za novinu Obranu nitko nije htio ni čuti. Najgrlatijih od svojih bio je neki Mate Leutar. Počeo meni savjete davati da je ovo Amerika gdje se novci zarađuju a ne provoditi potrošenu politiku. Još mi reče da je on bio Ustaša i da se je borio za NDH, ali danas su vremena drugačija. Predbacio sam mu da on nije nikada bio Ustaša, a sve da i jest, da je on onda bio labavi ustaša. Naljutio se je i rekao mi da će mi u iduću nedjelju pokazati da je bio Ustaša. U istinu u iduću nedjelju mi je pred svima pokazao da se je oženio 29 travnja 1945. godine u Zagrebu. Na knjižici se vidi žig NDH i sve oznake iste, ali mi nije mogao dokazati da je bio Ustaša. Prešli smo preko svega i postali smo prijatelji. Bio je uistinu do bar čovjek i do bar Hrvat, rodnom od Tomislavgrada.

Nastavlja se.

01-10-2015 16:20#652

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013
Poruke
2,348

UROTA PROTIV HRVATSKOG NARODNOG OTPORA ILI UROTA U HRVATSKOM NARODNOM OTPORU

MOJ PRVI BOŽIĆ U SAN FRANCISCO-U

Kada sam se prvog tjedna u rujnu mjesecu 1968. godinu s bratom Rafom u Parizu dogovorio i pristao na njegovu vruću želju da ću emigrirati u Ameriku, odmah sam počeo praviti potrebne papire kod nadležnih američkih vlasti u Parizu. Kupio sam jednu knjigu za turiste koji pitaju u Ameriku kako bi se upoznali sa američkom klimom, državama, gradovima, tradicijom, običajima, atrakcijama i načinom života. Tako kada sam došao u San Francisco već mi je donekle smještaj, klima, povijest San Francisca malo bilo poznato, naravno iz knjige. Kako je moj dolazak u San Francisco bio samo tri tjedna do konca godine, sestre Jakica i Kata, te brat Rafo nisu se žurili da mi pronađu bilo kakav posao. Htjeli su me upoznati s gradom i nekim njihovim prijateljima koji su već preko Hrvatskog Radio Sata čuli da sam došao.

Tako, jedno jutro brat me je Rafo odveo kod jednog Hrvata koji mu je pričao da on mene pozna iz Pariza i da smo skupa bili u HOP-u. Nije mi htio reći kod koga idemo i tko je taj Hrvat, jer me htio iznenaditi. Mi se nismo vidjeli nekih 5/6 godina, ali sam ga ipak prepoznao. To je bio Jozo Jurić, Hrvat od Tomislav grada. Poslije običajnog pozdrava i rukovanja, rekoh mu da izgleda otmjeno lijep i da se je dobro ugojio. Nasmijao se je i kaže da je on sada u Americi gdje se dobro jede i pije, a dobro se i zarađiva. Mislio sam da je on još uvijek onaj isti Jozo Jurić iz Pariza koji ne vjeruje u hrvatstvo ako nisi u bilo kojoj hrvatskoj nacionalnoj organizaciji. Pitam ga kojoj organizaciji on ovdje u San Franciscu pripada. Odgovorio je: ni jednoj. Patam ga zašto, našto odgovara da je on iz Pariza **imigrirao** samo zato da se više ne bavi politikom. To me iznenadilo pa sam mu rekao da: baviti se hrvatstvom, to nije politika, to je naša hrvatska nacionalna dužnost. Morat ćemo Jozo ovdje nešto pokrenuti tako da i naše u pravom smislu hrvatstvo ovdje na dalekom i hladnom Pacifiku oživi. Ja sam ovdje novi i mnoge stvari mi još nisu poznate, ali sam već primijetio da je sve zaraženo jugoslavenstvom i nekim "slavenstvom". Good Luck, reče Jozo a Brat Rafo mi dade znak nogom da prestanem; jer naš Jozo Jurić se već zajapurio i zacrvenuo govoreći o hrvatstvu. Kad smo izišli van, pošto ja nisam znao engleski, pitam brata šta bi mu to značilo; "good luck", našto mi je brat odgovorio da to znači: sretno, želim ti svaku sreću.

Polnoćka je bila u 11 sati na večeru u hrvatsko/slovenskoj crkvi na Fell Street. Puna crkva naroda meni nepoznata, najviše Hrvata. Crkva jako lijepo okićena božićnim ukrasima a posjetnici, žensko, muško i djeca pristojno i gospodski obučena, divota gledati i promatrati! Brat i sestre me upoznavaju sa svojim prijateljima, jedni drugima čestitamo Božić. Father Vodusek, kako su ga župljani zvali, s još dvojicom svećenika prolaze sredinom crvene dvorane prema Oltaru. Sv. Božićna Misa počima. Vlč. Vodusek predstavlja drugu dvojicu hrvatskih svećenika koji su došli iz Portlanda za tu prigodu, vlč Mikulića dok se drugog svećenika imena ne sjećam. Moji pogledi su bili upereni u Oltar, svećenike, svijeće, ukrase na Oltaru i primijetih da na jednoj strani Oltara ima američka zastava dok na drugoj neka meni nepoznata crkvena zastava. Šapljem bratru Rafi: ne vidim hrvatsku zastavu. Kako to? Ne znam, kaže brat. Ti sve moraš zapaziti. Mi smo sada u crkvi a ne na nekom pazaru gdje se može galamiti i o svačemu govoriti. Ja muč!

Poslije sv. Mise, pred crkvom na ulici Fell kao na derneku. Jedni drugima čestitaju Božić, a ja kako se s kim upoznajem i čestitam Božić, odmah mu nudim božićni broj "**JUBILARNI BROJ 100 OBRANE**" 1968. gdje se na prvoj stranici očitito vidi borova grančica na kojoj vise ukrasi znaka Božića, i na naslovnoj stranici velikim slovima "**MIR U RATU I RAT U MIRU**". Istini za volju skoro bez ikakvih sustezanja ponuđeni su kupovali novinu. To me je oduševilo i dali veliku nadu za

budućnost.

Došli smo kući. Brat i sestre su pozvali u goste neke svoje prijatelje kojima su govorili o meni i s kojima su me htjeli upoznati. Božićna večera je bila bogata, obilje prikladnog jela, kolača, pića i uzajamnih božićnih poklona. Naravno da je te zgrade i uz božićno veselje i raspoloženje bilo dosta priče i razgovora o svemu, ali najmanje o hrvatstvu. Iako sam, donekle, mogao bih reći, uočio da je među mnogima koje sam već u ova dva tjedna susreo najzgodnije i najpoželjnije ne pričati o bilo kakovome hrvatstvu. Uočio sam, na moje veliko iznenađenje da mnogi, ako ne svi, među sobom i između sebe govore da su došli iz "**starog kraja**", da govore "**naški**", a sve to s jedne strane da se ne bi sugovorniku zamjerili da su došli iz Hrvatske i da govore hrvatski, a s druge strane da se potpunoma ne spominje ime zemlje iz koje si došao, da se ne spominje majčin jezik kojim te je tvoja majka naučila govoriti, a to je naš hrvatski jezik. A vrlo dobro je poznato da što se ne spominje, da to i ne postoji, a što ne postoji o tome se i ne priča. To je bila jugoslavenska taktika koju je širila preko svojih razgranatih ograna diljem Amerike i Canade **Hrvatska Bratska Zajednica, HBZ** sa svojim glasilom "**ZAJEDNIČAR**".

Nastavlja se.

Posljednje uređivanje od Bobani : 01-10-2015 at 16:31

03-10-2015 00:51#653

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

UROTA PROTIV HRVATSKOG NARODNOG OTPORA ILI UROTA U HRVATSKOM NARODNOM OTPORU

MOJE PRVO SILVESTROVO U SAN FRANCISKU

Kako se moj dolazak iz Pariz u San Francisco približavao, piše mi moj brat Rafo da za njegova gazdu gdje radi kupim jedan lijep poklon iz Pariza kao uspomenu. Kupio sam kutiju keksa s vrlo lijepim i atraktivnim slikama grada Pariza na poklopcu kutije.

Moj brat je bio šef Restaurant-a Veneto na svjetski poznatom turističkom sletištu Fisherman Wharf u San Francisku. Vlastnik Restauraanta je bio Talijan gosp. Amizzola. Srijeda 31 prosinca 1968. godine brat mi govori da ću ja sa njim poći taj dan i biti sa njim i da ću ja predati taj poklon gosp. Amizzoli, a poslije zatvaranja Restauraanta oko pola noći da ćemo otići na zabavu dočeka Nove Godine koju organizira Hrvatski Radio Sat. Doček Nove Godine je bio u jednoj vrlo poznatoj zgradi u California Hall, na uglu Wan Ness i Market ulici.

Tu večer, taj zadnji dan u godini na obalama Pacifika i na turističkom mjestu Fisherman Wharf-u sve živo i veselo. Kada smo unišli u Restaurant bio je već krcat gostima. Tu već vidim mojeg rođaka Jerku Boban, Gršić (1941-2013) koji je tu radio kao konobar. Brat me upoznaje s jednim Hrvatom koji tu radi kao konobar, Blaško Ljubas od Kupresa. Upoznaje me brat s vlasnikom Restauraanta gosp. Amizzolom. Govori mu da sam ja za njega donio jednu uspomenu iz Pariza. Gosp. Amizzola govori ne sada nego za vrijeme večere u blagavaonici da mu tu uspomenu dadnem. Za osoblje i radnike Restaurant-a ima posebna blagavaonica koja je odvojena od blagavaonice za goste. Oko 8 sati na večer nekoliko radnika, moj brat i ja, rođak Jerko i gosp. Amizzola smo sjeli za jedan dugi stol.

Svaki uzima ono što mu se pripada. Meni brat Rafo donosi odrezak pun smoka i soka, koliko god je ukusan za jesti, još više izgleda ukusan za gledati. Meni na desno je gosp. Amizzola a na lijevo moj brat. Brat je prevodio razgovor između mene i gosp. Amizzole, jer ja nisam govorio engleski. Predao sam mu poklon na kojem mi se je uljudno i gospodski zahvalio. Brat mi priča koliko je gosp. Amizzola bogat, da ima tri Restauraanta i da vrijedi preko 50 milijuna dollara. Ja se nadušio smijati iz razloga toga da gosp. Amizzola jede za večeru dječije jelo, žitarice i mlijeko, a ja sočan odrezak i boca Chianti vina od tri litra pred mnom, brat govorim da sam ja bogatiji od njega. Brat to prevodi gosp. Amizzoli, a on, kada je to čuo, potapka me po ramenu i reče: Što se tiče mojega bogatstva, ja bih mogao jesti i piti što god hoću, i koliko god hoću, ali mi moje zdravlje ne dozvoljava. Meni je 73 godine i ja sam narušena zdravlja. Ispričao sam mu se i rekao da sam to rekao u šali i poradi šale.

Došli smo na zabavu, doček Nove Godine, u zgradu California Hall, malo iza pola noći. Ugodno sam se iznenadio kada sam vidio toliki skup Hrvata. Brat me upoznaje s onima koje nisam imao priliku još vidjeti. Upoznaje me sa glavnim i odgovornim urednikom Hrvatskog radio Sata gosp. Ivom Vučićevićem, Jozom Bajurinom, Markom Miletićem i drugima. Tu sam upoznao i Branka Bandova, (1938-2010) Hrvata iz Livna, kao i njegova rođaka Tomu Bandova, koje sam, obadvojicu, poznavao još u Parizu. Bili smo prijatelji i oni su otišli za Ameriku početkom šesdesetih godina prolog stoljeća. Bilo mi je drago kao i njima da smo se opet susreli. Pozvali su nas za njihov stol. Bilo je lijepo susresti stare prijatelje i poznanike. Osobno sam se osjećao slobodniji njih nešto pitati o našoj hrvatskoj stvari, tim više što me je začudilo da se skoro tu i ne priča o hrvatskoj problematici. Svaki sebi pronašao društvo i pričaju o onome što im neće talk dizati. Sve više i više čujem: pa kada si došao iz "starog kraja"; pa i ti govoriš "naški" isl. Pitam Branka Bandova koju hrvatskoj nacionalnoj organizaciji pripada. Nisam sa pitanjem ni završio, dobio sam odgovor: nijedoj. Ovdje je to malo drugačije nego je bilo u Parizu. Ovdje sve podijeljeno, svaki ima svoju grupu, San Francisco ima radio sat i svoje prijatelje, Hrvatski Dom sa devetnaeste (Hrvati su 1940. godine kupili jednu zgradu i službeno ju prozvali **CROATIA HALL=HRVATSKI DOM** na uglu 19the i Mission Street. Zato je Branko Bandov rekao oni sa devetnaeste.) ima svoje članove, svoje simpatizere i svoje prijatelje, Slovenci imaju svoj **Slovenian Hall**, Jugoslaveni svoj **Slavic Club**, Hrvatska Bratska Zajednica ima svoje, a mi Hrvati iz San Jose imamo Hrvatski Centar, Hrvatsku Katoličku Misiju. To je tako pocijepano i slažemo se kao rogovi u vreći.

Nastavlja se.

Posljednje uređivanje od Bobani : 03-10-2015 at 00:54

03-10-2015 15:23#654

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

NEKA I OVAJ KOMENTAR BUDE DIO OVIH NASTAVAKA

Date: oct, 02 2015 21:32:45 +0200

Subject: Re: Urota protiv HNO....

From: kamenjar.herc@gmail.com

To: froate@hotmail.com

Poštovani Bobani,

pratim i čitam vaše nastavke dolaska u San Francisko i susrete s našim ljudima, razgovore s njima, vašu želju da se promiče hrvatstvo i njihovu želju za blagodatima mirnijeg života. Interesantno je kako vi pišete da naš novi iseljenici vrlo brzo padaju pod utjecaj starijih doseljenika, preuzimaju njihov način i govora i života. To mi je odmah palo napamet da sam negdje pročitao nešto slično o tome, te sam potražio i pronašao sam to te ga ovdje prilažem.

Otporaš 29.01.2010 17:36 h

Delivuk, ovo je za tebe koji se pitaš zašto su te neki u Austriji pitali da li govoriš (po)naški. Možda ti ja mogu malo pojasniti. Naime stvar ti stoji u sljedećem:

Odmah poslije prvog svjetskog rata Hrvatska je prijevarom i političkom igrom postala dio SHS, tj. kraljevine Srba, Hrvata i Slovenaca. Iako je ta novo nazvana država SHS, u svojim granicama imala i Makedoniju, Crnu Goru i BiH, ali konstitutivni narodi te države su bili samo Srbi, Slovenci i Hrvati.

uljez

Kako su Srbi od prvog dana "zajašili" na čelo te države, odmah su htjeli ugušiti i zabraniti spominjanje u bilo kojoj formi hrvatsko nacionalno ime i sva hrvatska obilježja.

Pošto je u to doba, i prije i kasnije tih doba, mnogo Hrvata se iseljavalo, išao trbuh za kruhom, u Ameriku i druge države. Odmah se je srpsko/kraljevska diplomacija potrudila kako nametnuti tom silom prilika razbacanom hrvatskom narodu ideju da oni nisu došli iz **HRVATSKE** nego iz starog **KRAJA**, engleski: **OLD COUNTRY**. Tako, sve malo po malo, pritiskom i navikom, naš iseljeni hrvatski narod je počeo govoriti: došao sam "iz starog kraja".

Ovdje treba također spomenuti da je tu i u tome uveliko pomogla Hrvatska Bratska Zajednica u Americi i Canadi sa svojim razgranatim "Odsjecima", koji su masovno bili projugoslavenski orijentirani. Ta ista metoda se je upotrebljavala i za jezik. Da se ne spomene da naši Hrvati iz Hrvatske govore hrvatskim jezikom, nametnulo im se da govore "naški", pod svim motivacijama da smo mi svi "naši". Da bi me se što bolje razumjelo u ovom gore spomenutom slučaju, isto tako naša današnja službena vlada RH to smišljeno radi i hrvatski narod priprema da od svog časnog i lijepog nacionalnog imena "hrvatski narod" postane i bude: " hrvatski građanin". Tako da u (ne)dogledno vrijeme kada netko bude pitao Hrvata tko je i što je, da ovaj odgovori: ja sam "hrvatski građanin", tako da tu nema više neke i nikakve izraženosti hrvatske narodnosti.

Nadam se, kolega Delivuk, da sam ti malo pojasnio ono što si ti želio znati a nisi znao. Otporaš.

Odgovori

08-10-2015 14:30#655

1981

Stari lisac

Datum registracije
Apr 2011

Poruke
4,167

Ovo ću sve pročitati od prve stranice čim uhvatim vremena i ako me ne izda kompjuter, ali me zanima ima li odgovor ko na to da su ostale granice NDH kako bi se riješilo pitanje Srba i Muslimana kojih danas u tim granicama ima valjda 3-4 milijuna.
Torcida Split old school

08-10-2015 14:42#656

NorthStand

Banned

Datum registracije
Nov 2010
Poruke
19,203

procesom kulturnog obogaćivanja, poglavnik i njegova tjelesna bojna bi ih vlakovima premjestili u Njemačku i Austriju, na njihovo sveopće oduševljenje, a i oduševljenje domaćina kojem kronično fali radne snage čitaj ljudi za poslove koje prosječni Nijemac ne želi radit a koje bi naši "regionaši" s oduševljenjem prihvatili i radili.

08-10-2015 15:08#657

kiša

ZaHerica

Datum registracije
Sep 2012
Poruke
5,966

Prvotno napisano od ***Bobani***

NEKA I OVAJ KOMENTAR BUDE DIO OVIH NASTAVAKA

Date: oct, 02 2015 21:32:45 +0200
Subject: Re: Urota protiv HNO....
From: kamenjar.herc@gmail.com
To: froate@hotmail.com

Poštovani bobani,

pratim i čitam vaše nastavke dolaska u San Francisko i susrete s našim ljudima, razgovore s njima, vašu želju da se promiče hrvatstvo i njihovu želju za blagodatima mirnijeg života. Interesantno je kako vi pišete da naš novi iseljenici vrlo brzo padaju pod utjecaj starijih doseljenika, preuzimaju njihov način i govora i života. To mi je odmah palo napamet da sam negdje pročitao nešto slično o tome, te sam potražio i pronašao sam to te ga ovdje prilažem.

Otporaš 29.01.2010 17:36 h

Delivuk, ovo je za tebe koji se pitaš zašto su te neki u Austriji pitali da li govoriš (po)naški. Možda ti ja mogu malo pojasniti. Naime stvar ti stoji u slijedećem:

Odmah poslije prvog svjetskog rata Hrvatska je prijevarom i političkom igrom postala dio SHS, tj. kraljevine Srba, Hrvata i Slovenaca. Iako je ta novo nazvana država SHS, u svojim granicama imala i Makedoniju, Crnu Goru i BiH, ali konstitutivni narodi te države su bili samo Srbi, Slovenci i Hrvati.

Kako su Srbi od prvog dana "zajašili" na čelo te države, odmah su htjeli ugušiti i zabraniti spominjanje u bilo kojoj formi hrvatsko nacionalno ime i sva hrvatska obilježja.

Pošto je u to doba, i prije i kasnije tih doba, mnogo Hrvata se iseljavalo, išao trbuh za kruhom, u Ameriku i druge države. Odmah se je srpsko/kraljevska diplomacija potrudila kako nametnuti tom silom prilika razbacanom hrvatskom narodu ideju da oni nisu došli iz **HRVATSKE** nego iz starog **KRAJA**, engleski: **OLD COUNTRY**. Tako, sve malo po malo, pritiskom i navikom, naš iseljeni hrvatski narod je počeo govoriti: došao sam "iz starog kraja".

Ovdje treba također spomenuti da je tu i u tome uveliko pomogla Hrvatska Bratska Zajednica u Americi i Canadi sa svojim razgranatim "Odsjecima", koji su masovno bili projugoslavenski orijentirani. Ta ista metoda se je upotrebljavala i za jezik. Da se ne spomene da naši Hrvati iz Hrvatske govore hrvatskim jezikom, nametnulo im se da govore "naški", pod svim motivacijama da smo mi svi "naši". Da bi me se što bolje razumjelo u ovom gore spomenutom slučaju, isto tako naša današnja službena vlada RH to smišljeno radi i hrvatski narod priprema da od svog časnog i lijepog nacionalnog imena "hrvatski narod" postane i bude: "hrvatski građanin". Tako da u (ne)dogledno vrijeme kada netko bude pitao Hrvata tko je i što je, da ovaj odgovori: ja sam "hrvatski građanin", tako da tu nema više neke i nikakve izraženosti hrvatske narodnosti.

Nadam se, kolega Delivuk, da sam ti malo pojasnio ono što si ti želio znati a nisi znao. Otporaš.

Odgovori

pozdrav Bobanu iz Bobanove drage mene bi zanimalo je li znate odakle je krenula ona priča o Luburiću i navodno njegovim riječima-nijedna žrtva za domovinu nije teška (navodno je likvidirao dio domobrana a prije ih pitao jesu li jedinci u roditelja) u prirodi nam je svima želja za komunikacijom za snovima i oduvijek su ljudi pronalazili načine da budu povezani jedni s drugima, a svako vrijeme nosi sa sobom i svoje konce koji povezuju taj labirint je život.

08-10-2015 23:46#658

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

Prvotno napisano od *kiša*

pozdrav Bobanu iz Bobanove Drage mene bi zanimalo je li znate odakle je krenula ona priča o Luburiću i navodno njegovim riječima-nijedna žrtva za domovinu nije teška (navodno je likvidirao dio domobrana a prije ih pitao jesu li jedinci u roditelja)

Maksa Luburića **IZREKE** i **CITATI** se mogu pronaći u njegovim opisima u **DRINAMA**, u novini

OBRANA i u njegovim **OKRUŽNICAMA** itd. Prošle godine je izašla u Zagrebu knjiga od 1100 stranica "**PISMA VJUEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA**" (1952-1969). Ja tu knjigu čitam i koristim više nego bilo koji svećenik sv. Bibliju. I još nešto. Upravo sam, prije dan/dva, u hrpi knjiga, pisama i novina pronašao zadnje u njegovu životu **OKRUŽNO PISMO MAKSA LUBURIĆA, GENERALA DRINJANINA**, kojeg ću ubrzo, tijekom dana sadašnjega prepisati i staviti na stranice ovog portala Hrvatima na raspolaganje. Ja sam se ugodno začudio dalekovidnosti generala Maksa Luburića. Nadam se da će se mnogi drugi Hrvati također ugodno iznenaditi. Otporaš.

09-10-2015 12:15#659

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

ZADNJE OKRUŽNO PISMO MAKSA LUBURIĆA, GENERALA DRINJANINA

(Ovo Okružno Pismo Maksa Luburića sam pronašao u **OBRANI** br. 107-108 ožujak 1969. godine. Pismo Okružnica je pisano na istom papiru kao i nova **OBRANA**, na istom stroju **DRINAPRESS-a**, bez datuma, bez stranice, posebna stranica koja nije dio novine iako je u spomenutom broju **OBRANE**. To je general napravio zato kako bi čitatelj izvadio tu stranicu, kopirao i slao u Domovinu, jer se je sami sadržaj Okružnog Pisma odnosio na događaje u Domovini i na skupinu samostalnih pisaca Tin Ujević koja je počela izdavati **HRVATSKI KNJIŽEVNI LIST**. prepisao Mile Boban, Otporaš.)

DRINAPRESS

Apartado 1523

VALENCIA - ESPANA

POVJERENICIMA DRINAPRESS-a

Dragi brate!

Cilj je ovog okružnog pisma upoznati Vas sa nekoliko događaja, koji su Vam možda djelomično poznati, te ujedno da Vas upoznamo sa planom rada za nekoliko mjeseci unaprijed. Bez obzira na nastojanja Otpora i mogućnosti koje nam se pružaju i koje mogu promijeniti radni plan, na svima nama je da ne samo uzdržimo nastojanja DRINAPRESS-a, nego ga i pojačamo, jer je DRINAPRESS naš dalekometni top, kako smo to rekli i u danima njegova stvaranja, top koji je djelovao i to uspješno prema izjavama naših i prijatelja i neprijatelja. Nalazimo se u jeku nastojanja i naš rad valja podvostručiti. To će se moći samo ako DRINAPRESS i u buduće mogne računati sa povjerenjem svojih Povjerenika, sa simpatijama svojih čitalaca i žrtvom onog kruga odanih i požrtvovanih ljudi, koji su i dosada bili, jesu i ostaju glavna poluga naše organizacije.

U prvom redu želimo reći nešto o "OBRANI". Skorom svakim brojem povišujemo tiražu. To je znak da su hrvatski ljudi ipak prihvatili OBRANU te da su shvatili da ona ima misiju. Ta je misija informativna, odgojna i borbena. Nije bilo lako pronaći jedan rječnik podjednako za stare borce i nove emigrante, za ljude desetotrvanjske generacije i one, koji su se rodili poslije Bleiburga i na svojim leđima iskusili ne samo srbokomunističku diktaturu, nego su i doživjeli stanovitu promjenu struktura, pa i društvenog pored u Hrvatskoj.

Ovi ljudi govorili su drugim jezikom i upotrebljavali drugi rječnik, mislili su i misle drugačije, jer su

nove prilike i tehnološki napredak pretvorili tradicionalnu i agrarnu hrvatsku u jednu novu sociološko političku tvorevinu, gdje je selo, nažalost, tek obuhvatilo oko 30% Hrvata, dok ih je 70% u gradovima, gdje su našli drugi način života i gdje su naišli i drukčiji kulturni, politički, društveni i gospodarski ambijent. Pa ipak, velimo ipak, radilo se o našim ljudima, koji su osjetili bič srbokomunizma, ali su u svojim nutrinama vjerovali da je i na nama, desetotravanjskoj generaciji predvodnika Hrvatske, mnogo krivnje. A to smo mi i sami priznali. Znamo za slučajeve gdje su sinovi, tek došli iz Hrvatske, nakon robije, mučenja, progona, itd. stigli svojim očevima u tuđinu i nisu se snašli u kućama svojih otaca, kojima su stigli, (Žalosno ali istinito. I sam sam kroz slične slučajeve prošao gdje me moja svojta nije mogla razumjeti, kao ni ja njih. Mo.) da se mnogi od njih razočarani vrate natrag u tamnicu i u njoj* nastoje naći ambijent i graditi budućnost.

Emigracija je govorila skorom isključivo očevima i zato ju sinovi nisu razumjeli. To nije samo naš hrvatski fenomen, nego je to tako bilo uvijek i posebno nakon ratova i revolucija, i potencirano kad se radilo o ratovima sa tragičnim završetcima, kao što je bio naš. OBRANA je htjela naći most između generacija, između očeva i sinova, između desnice i ljevice, između hrvatske ustaške i hrvatske partizanske djece, pa čak i između bivših ustaša i partizan. Nije to bio lak put. Svjesni smo da smo mogli ići lakšim putem, putem manjeg otpora i propagandnim smicalicama oduševiti jedan sektor za uvijek ili sve za kraće vrijeme. Mi smo išli težim putem i danas možemo reći, da samo na tom putu uspjeli, jer smo stvorili OBRANU za sve Hrvate i k tome dali sadržajno, dale kvalitativno, i po obimu, kvantitativno, uvijek više i više OBRANA i u njoj više i više stranica.

Da se je to postiglo zasluga je Vaša i onog kruga, koji mnogo puta nije razumio, ali jest vjerovao. Vjerovao je i vjera ga je spasila, jer su nam prilazili i prilaze svaki dan sve više obi, koji su nam nijekali ne samo pravo na bilo kaki rad, nego i na sami opstanak. Hvala braćo Vama, i sada demo korak naprijed, kako bi i nama novo došli postali apostole hrvatskog mira s jedne i druge strane naših granica, ne samo granica teritorijalnih, nego i misaonih. Veliko je carstvo ideja, ali je samo jedna ideja bila pozvana da uskladi rad prošlosti, sadašnjosti i usmjeri ga k budućnosti, za sve Hrvate, za sve posebničke ideološke, političke, društvene i dobne skupine. (Riječ "dobne skupine", u ovom smislu bi moglo značiti "ograničene skupine". Mo.)

Upravo radimo na novoj OBRANI br. 105-106 u kojoj prenosimo čitav br. 6 "**HRVATSKOG KONJIŽEVNOG LISTA**", kojega tiskaju u zarobljenoj domovini novi, mladi, nepoznati ljudi. Potrebite komentar u samom broju dati će Vam jasnu sliku onoga što ovi mladi ljudi hoće, a naš komentar reći će Vam što mi želimo postići. Taj broj imati ćete na svim mjestima kugle zemaljske gdje postaje Hrvati do najdalje 15 ožujka.

Isto tako nadamo se da će broj 107-108 OBRANE stići do kraja ožujka, tako da bi ga imali za proslave Desetog Travnja svuda u svijetu. U tom broju mi ćemo kazati kaki Deseti Travnja želimo i trebamo, a Vi svi već ste poduzeli korake da dostojno proslavite u novom duhu naš atari Deseti Travnja, složno sa svakom i bilo kojom hrvatskom organizacijom bez iznimke i bez reserve, bez obzira na to tko nas je, kada i i kako napadao, napada ili bi i sutra to mogao učiniti. Mi smo počeli širiti naše ideje kao skromni "**SLUGA DOMOVINE**" i ne ćete se razočarati, ni umoriti.

"DRINA". Zadnja je Drina posvećena problemima komunizma bila puni uspjeh. (To je DRINA br. 1-2, 1968. koja je posvećena "žrtvama komunizma". Upravo poradi svih DRINA i svih OBRANA pokrenuta je akcija u Zagrebu da se sve DRINE i sve OBRANE uvežu u jedno: "SABRANA DJELA MAKSA LUBURIĆA". Na tome se sada radi a koliko ćemo u tome uspijeti, zavisi od sviju nas. Na želju čitatelja spreman sam neka pismo u tom pravcu ovdje iznijeti. Mo. Otporaš.) Mnogi nam, naši dobri i vjerni ljudi vela da zašto smo stavili cijenu samo dva dolara, kad je ista mogla biti lako prodana po tri i više dolara. Reći ćemo Vam: htjeli smo da ju radi male cijene kupe i oni koji nerado daju novce za knjigu, koji su kadri potrošiti koliko god hoćete na bilo što, ali ne na knjigu. Htjeli smo ne samo udovoljiti vjernima, nego odgojiti nevjerne, nevjerne Tome, (svi mi znamo priču

iz Biblije o nevjernom Tomi, koji nije vjerovao da je Isus Uskrsnuo, mo.) i uspjeti smo.

Traže nam još uvijek sa raznih strana tu DRINU i ukoliko istu posjedujete, javite, da mogemo disponirati i dati je onima, koji ju trebaju. Istina jest, da je osim časnih iznimaka hrvatski emigrantski tisak prešutio tu Drinu, a neki među 300 i više stranica čeprkali ne bili našli kakvu tiskarsku ili logičku pogrešku, da mogu isplaziti jezik i udovoljiti svojoj bolesnoj džigarici. To nas isto ne smeta, jer i njih nastojim privući, i kako smo rekli, voljni smo tiskati svaku razumnu kritiku, pa i pokloniti tu Drinu onima, koji bi ju trebali a nisu kadri preći preko onoga što nas je dijelilo i pristupiti zajedničkim snagama, novim zadaćama oko našeg narodnog oslobođenja.

Radimo nove tri DRINE, od kojih će jedna biti posvećena velikom prijatelju španjolskom generalu **Diaz de Villegas** i španjolskoj vojsci, druga **LIJEPOJ NAŠOJ DOMOVINI**, treća će biti **POMORSKA DRINA**, svaka sa vrlo interesantnim različitim i aktualnim temama. (Na svu žalost za sve nas Hrvate i za našu hrvatsku povijest, osobito našu hrvatsku iseljeničku povijest, ove tri knjige nisu uspjele vidjeti svijetlo dana, jer je neprijateljska ruka hrvatskog naroda usmrtila general Drinjanina 20 travnja 1969. godine. Mo.)

Isto tako možemo Vam reći da je DRINAPRESS vodila računa i o onim našim književnicima, koje se u Hrvatskoj još uvijek ni spominjati ne smije. U prvom redu radio se o pok. Mili Budaku, kojemu je DANICA (novina hrvatskih Franjevaca u Chicagu, mo.) donijela roman Ognjište i prodaje ga i u posebnoj knjizi, a DRINAPRESS je upravo razaslala njegovu zbirku pripovijetki pod skupnim naslovom ČIJI JE VELEBIT. (To je 27 knjiga Drinine Knjižnice, Madrid, 1968. mo.) I možemo reći da se i druga Budakova knjiga nalazi u studiju ukorićenja te da će biti skorom razaslana. (Ovdje se radi o knjizi "**JUGOSLAVIJA SRPSKA PODVALA**", Madrid, 1969. godine, Drinina Knjižnica knjiga 29, knjiga je bila pripremljena a izdana je poslije pogibije generala Drinjanina. Predgovor je napisao generalov prijatelj Marijan Mikac. Mo. Otporaš.) Radi se njegovim rijetkim političkim člancima, zapravo o knjizi **HRVATSKI NAROD U BORBI ZA SLOBODNU I NEZAVISNU HRVATSKU DRŽAVU**, koju je napisao negdje 1933. godine, kada je emigrirao nakon pokušaja umorstva, što ga je Beograd izveo nad njim u Zagrebu.

Mnogi su naši ljudi pitali za HRVATSKU POVIJEST. Istina jest da su u emigraciji tiskane nekoliko knjiga iz Povijesti, - ali iste su bile skupe, bile su i ograničene, i nisu bile u popularnim izdanjima, da bi za malo novaca doprile u ruke mnogih. Tu je stvar DRINAPRESS povjerila mladom hrvatskom povjesničaru prof. Dr. Miljenku Dabi-Peraniću, i prvi dio **HRVATSKA ZA NARODNIH VLADARA** (To je 29 knjiga Drinine Knjižnice koja je bila spremna i dogotovljena, ali nije tiskana za života generala Drinjanina. Ovo Okružno Pismo je pisano polovicom ožujka mjeseca 1969. godine, a mjesec dana kasnije neprijateljska ruka hrvatskog naroda je usmrtila generala Maksa Luburića, mo. Otporaš.) već se nalazi u studio tiskanja i ako Bog da, skorom će stići Vama svima, a zatim slijede još dva sveska, od istog pisca i uvijek u popularnoj formi i za malo novca. Htjeli bi samo najaviti da je ovo prva knjiga koja se u hrvatskoj historiografiji bavi isključivo vladarima hrvatske krvi, koji su svi do jednoga predstavljeni u crtežima iz raznih dobi, te ujedno sa mnogobrojnim grafičkim dokumentima, ornamentima, gradovima itd. iz onoga doba.

Nismo zaboravili niti lijepe književnosti. Hrvatski književnik Marijan Mikac napisao je Novel "MAJČIN HLJEB", (Knjiga 28 Drinine Knjižnice, Madrid, 1968. Mo.) koja opisuje teške dane propasti naše države i tragediju ljudi kroz slučaj protagonista, Hrvata, u partizanskoj vojsci. Ta će Novel sigurno otvoriti oči mnogima, jer će prepoznati u protagonistima mnoge naše ljude, koji su idealistički ili na silu, namjerno ili slučajem prilika upali u partizansku vojsku, da kasnije životima plaćaju zablude u danima otriježnjenja.

Hrvatska Država je postojala i to ćemo dokazati u redu malih knjižica dokumentiranog karaktera sa raznih polja. Tako prije spomenuti hrvatski književnik Marijan Mikac, inače za vrijeme rata

ravnatelj ureda za hrvatski film, opisuje nastojanje i borbu i na tom sektoru, gdje se ipak dokazuje da je Hrvatska Država u sred borbe za goli život mislila i na kulturno stvaranje. U našim planovima ima mjesta i za svaki drug konstruktivni rad. Čekamo ideje, ponude, inicijative i svaki Hrvat je pozvan.

Bez poeta nije bilo ni rata, ni mira, ni revolucije. Nismo ni na njih zaboravili u prošlosti, pa ćemo nakon zbirke pjesama hrvatskih pjesnika Husnije Hrustanovića i Envera Mehmedagića, parka Dugandžića i drugih dati i još jednu dvije zbirke.

Lijepa književnost pjesništva, intelektualni rad nije monopol profesionalnih književnika i intelektualaca. Narod se je uvijek ponosio svojim književnicima i intelektualcima, ali nije uvijek od njih sve ni dobio ni tražio. Narod je i sam stvarao. Počam od primitivnih junačkih pjesama u desetarcu, narodnih priča, odgonetaka, zagonetaka, dogodovština, dosjetaka, koje su išle s koljena na koljeno, koje su bile dio naše tradicije, našega autentično narodnog kulturnog blaga, skupa sa vezovima, rezbarinama, folklorom muzikom, do najrazličitijih kulturnih stvaranja koja su nama namrli skupa sa imenom, vjerom i sviješću, sve je to djelo samog narodnog duha, naroda, gdje ni strane kulture, ni grad, ni škole, nisu ništa dale, a jesu uzimale. Zato smo mislili i na te naše narodne književnike, i ove godine još dati ćemo Vam u ruke nekoliko zbirki proze i barem jednu pjesama.

Za sve to zaslugu imate Vi, Povjerenici, koji ste bili ne samo revni širitelji, aktiviste, nego i osobni dobotvori, jer ste bili pastiri, koji su dostojni pjesničke glose: **(u ovom smislu bi to moglo značiti: pjesničkog jezika, vodilja i tumač pjesničke misli, itd., mo.)** "dobar pastir a što kale inom, i sam svojim potvrđuje činom". Računajući i dalje sa povjerenjem svojih Povjerenika, DRINAPRESS vam obećanje: više stranica za manje novca, bržu i sigurniju vezu i slanje za istu cijenu, raznovrsniji sadržaji, novu duhovnu gozbu sa svih polja i za sve Hrvate.

Naš plan će se ostvariti zato jer imamo Povjerenike, jer imamo KRUG PRIJATELJA, i sada sve ovisi o tome kako će braća Povjerenici znati Prijatelje pretvoriti u nove i dinamične Povjerenike, i tako sami sebe pretvoriti u GLAVNE POVJERENIKE i predstavnike DRINAPRESS-a. To je naša demokracija odozdo prema gore. zato će Drinapress izdržati i pojačati svoj rad, jer nije išao za oduševljavanjem nego izgradnjom hrvatskih boraca, a izgrađene borce ne treba oduševljavati, nego postrojiti i staviti svakoga na svoje mjesto. Ovima ne treba injekcija, nego dobre instrukcije, jer injekcije vitamina mogu održati čovjeka za kraći period kao i jeftina stranačarska propaganda, a indoktrinirani ljudi padaju sa svojim idejama ili ih dovode do pobjede.

I sada nekoliko tehničkih i administrativnih problem i pitanja. Prvo jest, da je poslove administracije DRINAPRESS-a preuzeo brat Stjepan Crnički (1903-2006), dosada glavni tajnik Američkih Prijatelja Otpora. Prije u Clevelandu, sada u Valenciji Španjolska, na adresi DRINAPRESS-a. Bezuvjetno je potrebno da braća Povjerenici poklone svoje puno povjerenje ovom zaslužnom, uzornom, starom i poznatom borcu za Hrvatsku. Time će se riješiti i još jedan problem, koji je izgleda nekima dosta smetao za punu suradnju. Ne tiska OBRANI i DRINU ni ovaj, ni onaj, nego MI, svjesni pripadnici ODORA, u koju svrhu smo stvorili DRINAPRESS. Taj će DRINAPRESS pripadati samo i jedino hrvatskim borcima, kroz njih hrvatskom narodu, i nije vlasništvo ovog i onog, nego NAŠE, i takvo će ostati. Nu voditi može svaki od nas, koji za to ima kondicije, i kada na to mjesto dođe voljom ODORA, suglasnošću predstavnika i povjerenika, i naravno, svojom privolom. U ovom slučaju je tako, i prema tome tko od brata Crničkog dobije jednu molbu ili sugereciju, onda je to molba DRINAPRESS-a kao institucije ODORA. I tako ju treba shvatiti, i tako se odnositi.

Isto se odnosi i na materijalnu stranu, tj. obračune, koje treba savjesno i zdušno slati, uvijek prema indikacijama br. Crničkog kao Pročelnika Radnog Skupa DRINE i DRINAPRESS-a. On je poznat kao savjestan i stručni računovođa, pa se obraćam svima, da mu pomognu i daju sve potrebite podatke, jer se radio o NARODNOJ IMOVINI. U tome je ujedno i zalag budućnosti. Neka bude u

nama do kraja svijesti da pripadamo jednom kolektivu i da ta zajednica može izdržati i onda kada treba plaćati račune da bude "račun čist i duga ljubav". Ispitivanje računa, kao i uopće knjigovodstvo i računovodstvo, nije nepovjerenje, nego je, dapače, temelj povjerenja među ljudima dobre volje. I kao što sam ja dao ključeve DRINAPRESS-a brat Crničkom, dajte mu i Vi obračune. Tako neće biti snage izvan našeg kruga koja bi mogla među nama slaviti rušilačke orgije, mogu govoriti i pisati što im je volja, jer "čist račun, duga ljubav". Sve čistim računima, sa povjerenjem i sa razumijevanjem, DSRINAPRESS će ići korak dalje i s tim korakom dalje i hrvatska stvar. (Čitajući ovo generalovo izlaganje, dobiva se dojam kao da on predosjeća neku vrst svojeg kraja, završetka kako u DRINAPRESS-u tako isto i u ODPORU. Ovo mi liči više na neku vrst OPORUKE svim članovima Glavnog Stana Otpora, svim Povjerenicima, svim simpatizerima organizacije HNO i svim Hrvatima. Iz ovoga se može sada bolje razumjeti nadošli spor između dra. Dabe Peranića i Stjepana Crničkog odmah, tu na mjestu pogibije generala Drinjanina, 33 Santa Ana u Karkagentu, kada su se oni posvadili oko preuzimanja dužnosti u ODPORU. Mo. Otporaš.)

Bez obzira dali borba trajala ovoliko ili onoliko vremena, dali se borba vodila u početku ili stajala na Drini, Markovu Trgu i na Jadranu Hrvatska Vojska, DRINAPRESS ima svoju Misiju, u domovini i u tuđini, gdje se nalazi skorom trećina Hrvata. Zato DRINAPRESS mora živjeti i nadživjeti sve konjunktore, sve događaje, sve dobre i loše aspekte borne, i mora vječno ispunjavati svoju Misiju do kraja, a taj kraj nikad neće doći, jer jedan narod svjestan svog "ja" nikad ne smije biti bez cilja, bez ambicija, bez aspiracija, bez planova, jer će uvijek imati neprijatelja, koji su kroz našu dugu povijest uvijek na raznim mjestima, na razne načine i raznim sredstvima nastojali zatrti ponosni, stari, junački i nešto nesretni hrvatski narod.

Zahvaljujući samoj skrajnjoj požrtvovanosti Hrvata svih doba, njegovih elita, koje su se žrtvovala u borbi, vjerovala u vjeri, mi smo preživjeli sve tegobe i stigli do gospodnje 1969. godine. Treba već misliti na onu Hrvatsku kakva će biti godine 2000, kako nikad ne bi više trebali ići u tuđinu i biti emigrantima, kada na svom ognjištu možemo izdržavati jaku Hrvatsku od 30 milijuna stanovnika. Zato je potrebno uvijek misliti na tegobe budućnosti, na buduće borbe i na posizanje naših mnogobrojnih neprijatelja, i uvijek će trebati hrvatskog borca spremite na nove žrtve, na nove borbe. I baš zato uvijek će trebati hraniti ga duhovno. To znači dati mu novinu, knjigu, reviju, letak, brošuru. Dati mu tiskane štivo. A to je naš DRINAPRESS.

Ovih par redaka nisu oproštaj od Drinapress-a, nego samo podmetanje leđa brata Crničkog, kojeg Vam ovim riječima predstavljam, ako je to uopće potrebno, moleći sve, da budete u Vašim odnosima prema njemu ono što ste bili prema meni u danima stvaranja, pokretanja, nemira, borbe i uzdizanja, kao što je brat Crnički bio jedan od onih, koji je među prvima ponudio sebe i sve svoje fizičke, materijalne i intelektualne snage za našu stvar i specifično za DRINAPRESS. DRINAPRESS ne dolazi u ruke novelije, nego veteran.

koristim i ova da vas sve bratski pozdravim, odani Vam. **general Drinjanin (s ručnim potpisom, mo.)**

(Po svim do sada meni poznatim generalovim pismima i Okružnicama, ovo bi moglo biti zadnje generalov Okružno Pismo koje je skoro nepoznato današnjoj hrvatskoj javnosti. Ovo Okružno Pismo se ne nalazi u knjigu "**PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA**". Mo. Otporaš.)
Posljednje uređivanje od Bobani : 09-10-2015 at 12:34